

25 marca 2013 roku

Dr inż. Jan Pająk

”Strony Jana Pająk - [ufo_proof_pl.pdf](#)”

(tj. PDF broszurka z tekstem strony internetowej o nazwie [ufo_proof_pl.htm](#) i tytule **”Formalny dowód naukowy że 'wehikuly UFO istnieją' ”**)

Wellington, Nowa Zelandia, 2013 rok,
ISBN 978-1-877458-66-8.

Copyright © 2013 by dr inż. Jan Pająk.

Wszystkie prawa zastrzeżone. Całość ani też żadna z części niniejszej publikacji nie może zostać skopiowana, zreprodukowana, przesłana, lub upowszechniona w jakikolwiek sposób (np. komputerowy, elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny, nagrania telewizyjnego, itp.) bez uprzedniego otrzymania wyrażonej na piśmie zgody autora lub zgody osoby legalnie upoważnionej do działania w imieniu autora. Od uzyskiwania takiej pisemnej zgody na kopiowanie tej publikacji zwolnieni są tylko ci którzy zechcą wykonać jedną jej kopię wyłącznie dla użytku własnego nastawionego na podnoszenie swojej wiedzy i dotrzymają warunków że wykonanej kopii nie użyją dla jakiegokolwiek działalności przynoszącej dochód czy zawodowej, a także że skopiowaniu poddadzą całą tą broszurkę - włącznie z jej stroną tytułową oraz wszystkimi rozdziałami, tablicami, ilustracjami, itp.

Data najnowszej aktualizacji strony internetowej prezentowanej niniejszą broszurką podana jest powyżej w górnym lewym rogu. (W przypadku dostępu do kilku egzemplarzy tej broszurki rekomendowane jest czytanie egzemplarza o najnowszej dacie aktualizacji!)

Niniejsza broszurka PDF zawiera tekst wskazywanej w jej tytule strony internetowej pióra dra inż. Jana Pająk. Z kolei owe strony są formą szybkiego raportowania czytelnikom wyników badań naukowych uzyskanych przez autora tej broszurki. Ich autor jest świadomy, że badania te i ich wyniki mają unikalny charakter, jako że wcześniej nikt w całym świecie NIE podejmował badań objętych zaprezentowaną tu broszurką. Dlatego idee które broszurka ta prezentuje stanowią intelektualną własność autora tej broszurki. Wszystkie opublikowane tu idee, teorie, wynalazki, rozwiązania, wyjaśnienia, opisy, itp., posiadające wartość dowodową lub dokumentacyjną, są opublikowane tutaj zgodnie ze standardami i wymogami przyjętymi dla publikacji (raportów) naukowych. Szczególna uwaga autora skupiona była przy tym na wymogu odtwarzalności i najpełniejszego udokumentowania źródeł, t.j. aby każdy naukowiec czy hobbysta pragnący zweryfikować lub pogłębić badania autora był w stanie dotrzeć do ich źródeł (jeśli nie noszą one poufnego charakteru), powtórzyć ich przebieg, oraz dojść do tych samych lub podobnych co autor wyników.

Niniejsza broszurka jest kolejną z całego szeregu podobnych do niej broszurek w bezpiecznym formacie PDF, gratisowo oferowanych zainteresowanym czytelnikom za pośrednictwem totaliztycznej strony o nazwie [tekst 11.htm](#) - która upowszechnia PDF wersje najważniejszych i najbardziej poczytnych stron autora. Tematyka tej broszurki jest reprezentowana w najnowszej [monografii \[1/5\]](#) o następujących danych bibliograficznych:

Pająk J.: "Zaawansowane urządzenia magnetyczne", Monografia, 5 wydanie,
Wellington, Nowa Zelandia, 2007 rok, w 18 tomach, ISBN 978-1-877458-01-9

Dane kontaktowe autora, ważne w 2013 roku - tj. w przygotowania tej broszurki:

[Dr inż. Jan Pająk](#)

P.O. Box 33250, Petone 5046, NEW ZEALAND

Email: janpjak@gmail.com

W 1982 roku opublikowany został formalny dowód naukowy który wykazał że wehikuly UFO faktycznie istnieją. Od daty opublikowania tego dowodu minęło już ponad ćwierć wieku (tj. ponad 25 lat). Jednak o istnieniu owego dowodu nadal mało kto wie. Nadal faktyczne istnienie UFO jest zaprzeczane przez większość naukowców. Nadal też nauka ziemską NIE zdaje sobie sprawy że przez ignorowanie UFO zupełnie zaniedbuje wypracowanie dla siebie kompetencji w badaniu inteligencji innych niż ludzka. Niniejsza strona ma więc przypomnieć że taki "formalny dowód naukowy na istnienie UFO" faktycznie był opracowany i nadal pozostaje w mocy oraz że jesteśmy zobowiązani aby go uwzględnić w naszym myśleniu i działaniu. Strona ta ma też zilustrować materiał dowodowy oraz wyjaśnić metodę dowodzenia na bazie których dowód ten został przeprowadzony. Ponadto strona ta ma uświadomić, że badanie inteligencji innych od ludzkiej jest dla nauki Ziemskiej wymogiem jej wyrośnięcia ponad obecne stadium dorastania.

Część #A: Informacje wprowadzające tej strony:

#A1. Jakie są cele tej strony:

Motto: "Bez względu na to co niektórzy mówią lub czynią, prawda zawsze pozostanie prawdą."

Głównym celem niniejszej strony internetowej oraz materiału ilustracyjnego który ukazałem tutaj czytelnikowi, jest zaprezentowanie formalnego dowodu naukowego na istnienie UFO, a także zaprezentowanie niektórych faktów z dowodem tym związanych.

#A2. Historia formalnego dowodu naukowego na "obiektywne istnienie wehikułów UFO":

W 1980 roku miałem honor wynalezienia i szczegółowego rozpracowania wehikułu kosmicznego z napędem magnetycznym, nazywanego [magnokraftem](#). (Budowa, działanie, cechy, możliwości, oraz osiągi magnokraftu są opisane szczegółowo w tomie 3 mojej najnowszej monografii naukowej [\[1/5\] - "Zaawansowane urządzenia magnetyczne"](#). Statek ten opisany jest też relatywnie dobrze na całym szeregu internetowych stron totazlimu, np. na stronach [magnocraft.pl.htm](#), [oscillatory chamber.pl.htm](#), czy [propulsion.pl.htm](#).) Opracowania magnokraftu dokonałem wyłącznie na podstawie moich zawodowych zainteresowań w systemach napędowych, tj. bez żadnej inspiracji czy wpływu ze strony UFO. Na początku tych prac akceptowałem, że magnokraft stanowił tylko będzie latającego następcę dla dzisiejszego silnika elektrycznego. To bowiem sugerowały analogie i symetrie wyrażone tzw. **Tablicą Cykliczności**. (Owa "Tablica Cykliczności" jest to rodzaj jakby "Tablicy Mendelejewa", tyle że zamiast dla pierwiastków chemicznych została ona opracowana dla urządzeń napędowych. Stąd na podstawie napędów już wynalezionych umożliwia ona znajdowanie dalszych napędów które ciągle odczekują swego wynalazcę. Tablica ta pokazana została i opisana m.in. na totaliztycznej stronie internetowej [propulsion.pl.htm](#).) W początkowej fazie rozwoju magnokraftu wcale nie zdawałem sobie sprawy z podobieństwa istniejącego pomiędzy tym moim międzygwiazdnym statkiem, a UFO. Podobieństwo to stało się oczywiste dopiero gdy pełna konstrukcja i właściwości magnokraftu zostały wydedukowane. Prawdę mówiąc, to na podobieństwo to

zwrócili dopiero uwagę czytelnicy moich artykułów, twierdzący że na własne oczy widzieli oni już działające magnokrafty, tyle tylko że określali je mianem "UFO". W trakcie naukowego weryfikowania i sprawdzania twierdzeń tych czytelników, zgromadziłem ogromny materiał dowodowy jaki dokumentowałem, że faktycznie na naszej planecie już operują nieznanne statki popularnie zwane UFO, jakie wykazują się posiadaniem wszystkich atrybutów przewidywanych dla magnokraftu. W konsekwencji formalny dowód, iż "UFO są już działającymi magnokraftami" został opracowany i opublikowany. Pierwsza wersja tego dowodu ukazała się w artykule [1P] "Konstrukcja prosto z nieba" jaki opublikowany był w polskim czasopiśmie "Przegląd Techniczny Innowacje" nr 12/1981, str. 43-45. Niestety, w owej pierwszej prezentacji omawianego dowodu, redakcja Przeglądu Technicznego pominęła opublikowanie dołączonych do niego zdjęć i rysunków (podobnych do zdjęć i rysunków ilustrujących niniejszą stronę). Ktoś najwyraźniej tam uznał, że podparcie publikacji owego dowodu materiałem zdjęciowym stałoby się zbyt przekonywujące, a stąd naruszałoby istniejący "status quo". Podobno z uwagi na szczupłość miejsca, zdjęć tych nie zdołałem też przedstawić gdy publikacja [1P] z "Przeglądu Technicznego Innowacje" została następnie streszczona w artykule [2P] "Jak dowiedziono istnienia UFO", opublikowanym w "Kurierze Polskim", nr 119/1981, str. 5. Stąd kompletna wersja tego dowodu (z pełną dokumentacją fotograficzną i opisową) mogła zostać opublikowana dopiero kiedy zdecydowałem się ją wydać w Nowej Zelandii moim prywatnym nakładem, m.in. w angielskojęzycznej [monografii \[1a\]](#) oraz kilku innych monografiach ją poprzedzających poświęconych tej samej tematyce. Dla użytku czytelników z Polski pełna wersja tego dowodu została zaprezentowana dopiero w monografii [1/2], a potem niemal bez zmian powtórzona w tomie 13 [monografii \[1/4\]](#). W internecie skróconą wersję owego dowodu zdecydowałem się opublikować dopiero w dniu 7 maja 2008 roku - kiedy to zaprojektowałem pierwsze sformułowanie niniejszej strony. (Stronę tą postanowiłem przygotować dla uhonorowania kilkudziesięciu tysięcy ofiar skrytego ataku szatańskich UFOonautów na Burmę - o ataku tym piszę nieco więcej na oddzielnej stronie [katrina.pl.htm - o huraganach formowanych technicznie przez UFOonautów.](#))

#A3. Moja monografia [\[1/5\]](#) oferuje do poznania i weryfikacji najpełniejszą obecnie wersję formalnego dowodu naukowego że "wehikuły UFO istnieją":

Najbardziej udoskonalona i poszerzona wersja omawianego tutaj formalnego dowodu na "istnienie wehikułów UFO" jest opublikowana w tomie 13 mojej najnowszej [monografii \[1/5\]](#). Ponieważ dobrze ilustrowane i gotowe do druku egzemplarze owej monografii [1/5] w formacie PDF są upowszechniane w internecie zupełnie za darmo, zachęcam tutaj aby sobie je sprowadzić i

przełączyć w nich pełną wersję omawianego tutaj dowodu.

#A4. ONZ-towska "ambasada kosmiczna" - potwierdzenie czy ukrycie prawdy o UFO:

W ostatnich dniach września 2010 roku zaskoczony świat dowiedział się z wiadomości telewizyjnych i z artykułów w gazetach, że ONZ otworzyła urząd "ambasadora dla kosmitów". Przykładowo, w Nowej Zelandii ciągle żartobliwie sformułowana wiadomość o otwarciu owego urzędu ukazała się m.in. w artykule "Take me to your scientist" (tj. "Zaprowadź mnie do swojego naukowca"), ze strony A16 gazety [The New Zealand Herald](#), wydanie z wtorku (Tuesday), September 28, 2010.

Pytanie jednak jakie warto i powinno się sobie zadawać w związku z otwarciem owej ambasady, to czy otwarcie to reprezentuje m.in. sposób zawstydzonego i błędnie skierowanego wyrażenia uznania dla moich badań naukowych i dla formalnego dowodu naukowego iż "UFO faktycznie istnieje" jakich osobistym dokonaniem mam możliwość i honor pochwalić się na tej stronie, czy też raczej wysoce zmyślną próbę ukrycia i zagłuszenia jeszcze bardziej nadrzędnej prawdy jaką od 2007 roku ujawniam i dokumentuję w swoich publikacjach, a jaka stwierdza że "UFO i UFOnauci są to tymczasowe 'symulacje' urzeczywistniane przez samego [Boga](#)". (Owa jeszcze bardziej nadrzędna prawda wyjaśniona jest dokładniej w [monografii \[1/5\]](#) - szczególnie patrz tam tom 1 oraz punkt #105 z podrozdziału W4 w tomie 18. Jest ona również skrótowo podsumowana na licznych totalizacyjnych stronach - np. patrz punkty #K1 i #K2 na stronie o nazwie [day26 pl.htm](#).)

Część #B: Charakterystyka formalnej metody dowodzenia za pośrednictwem której naukowo dowiedziono faktyczne istnienie UFO:

#B1. Dzisiejsza oficjalna nauka ziemską NIE nabyła jeszcze kompetencji aby badać inteligencje inne niż ludzka - czyli badać

inteligencje które NIE kooperują z badającymi je naukowcami:

Motto: 'Tylko prawdziwa świętość krytyk się nie boi. Niekompetentny "autorytet" zawsze zaprzecza wszystkiemu co mogłoby zdemaskować jego brak wiedzy.'

Ktoś może zapytać, "co jest złego z tą naszą nauką, że jedynie co ona potrafi w sprawie UFO to zaprzeczać istnieniu tych pozaziemskich statków kosmicznych, podczas gdy życie dookoła nas jest pełne materiału dowodowego na faktyczne istnienie tychże UFO". Odpowiedź jest prosta - nauka ludzka NIE potrafi jeszcze badać tego co jest inteligentne a co NIE kooperuje z badającymi je naukowcami i z finansującymi te badania władzami. Nauka ta, owszem, posiada metody badawcze dla badań tzw. "martwej natury". Jednak owe metody bazują na ślepej uległości obiektów badań, na ich pasywnej współpracy z badającymi je naukowcami, na powtarzalności i przewidywalności zachowań tego co się bada, na podatności na testy, na takie same zachowania w faktycznym życiu oraz w trakcie naukowych eksperymentów, itd., itp. Tymczasem inteligencje inne niż ludzka NIE wykazują żadnej z owych cech. Przykładowo UFOanci, faktycznie nie tylko że odmawiają kooperowania z badającymi je naukowcami, a wręcz starannie ukrywają swoje istnienie i aktywność na Ziemi przed całą ludzkością. Ponadto w dyspozycji tych inteligencji innych niż ludzka są technologie, urządzenia, wytwory i zjawiska których nasza oficjalna nauka jeszcze nie poznała ani nawet NIE domyśla się ich istnienia. Niektóre z tych innych inteligencji mają też zdolność do infiltracji nauki ziemskiej od wewnątrz, podobnie jak ludzie szpiegi i agenci czynią to w sprawach wywiadu militarnego czy dla zrealizowania sprytnych przestępstw, zaś po owym zainfiltrowaniu - do sabotażowania owej nauki od wewnątrz. Ze wszystkimi tymi problemami oficjalna nauka ziemska NIE potrafi się uporać, jest wobec nich całkowicie bezradna i niekompetentna, a stąd jedyne co potrafi to zaprzeczać istnienia takich inteligencji innych niż ludzka (o co zresztą owym inteligencjom często może właśnie chodzić).

"Oficjalna nauka ziemska" może być zakwalifikowana do kategorii tzw. "intelektów" (czym są owe "intelekty", jest to klarownie zdefiniowane przez filozofię totalizmu). Każdy zaś "intelekt" przechodzi w swoim rozwoju przez cały szereg faz dojrzewania. Nauka ziemska też przechodzi przez takie fazy. Gdyby więc rozwój tej nauki przyrównać do rozwoju człowieka, to ma ona już za sobą "dzieciństwo". Obecnie znajduje się więc w fazie "dorastania", wyładowując na wszystkim swoje "fochy" oraz zachowując się jak "zarozumiały nastolatek" któremu się wydaje że już "wszystkie rozumy pozjadał". Daleko jej jednak od dojrzałości wieku dorosłego. Jednym z wyzwania które nauka ta musi podjąć i być w stanie mu sprostać aby zapukać do drzwi wieku dojrzałego, jest właśnie nauczenie się jak badać inteligencje inne od ludzkiej. Znaczący jak badać te inteligencje które faktycznie istnieją, jednak które odmawiają współpracy z badającymi je naukowcami. O tym bowiem że oficjalna nauka ziemska jest całkowicie niekompetentna w badaniu wszystkiego innego od ludzi co też posiada inteligencję, świadczy wiele faktów. Przyglądnijmy tutaj najszerzej znane

z nich, wyjaśniając przy okazji dlaczego dowodzą one nieudolności i braku kompetencji u ziemskiej nauki w badaniu inteligencji odmiennych od ludzkiej.

1. Autorytatywne negowanie przez naukę istnienia UFO oraz skrytej aktywności UFOonautów na Ziemi. Oficjalna nauka wmawia ludziom że UFO nie istnieją. Jednak wystarczy zaglądnąć do gazet lub do internetu aby się przekonać jak ogromna ilość wysoce konsystnego materiału dowodowego corocznie wychodzi na wierzch na udokumentowanie istnienia UFO - po przykłady tego materiału patrz strony [evidence.pl.htm - o dowodach istnienia i aktywności UFO na Ziemi](#), [aliens.pl.htm - o naukowej interpretacji zdjęć UFOonautów](#), czy [explain.pl.htm - o naukowej interpretacji zdjęć wehikułów UFO](#). Owo więc naukowe zaprzeczanie istnienia UFO jest jedynie rodzajem "zasłony dymnej" która ma ukryć niekompetencję oficjalnej nauki ludzkiej w badaniu inteligencji której poziom przewyższa poziom inteligencji u przeciętnych naukowców ziemskich.

2. Negowanie istnienia Boga podczas gdy dostępne jest zatrzęsienie naukowego materiału dowodowego potwierdzającego że Bóg istnieje. Faktycznie to nauka ziemska bez przerwy się potyka o naukowo niepodważalne dowody na istnienie Boga. Całe zatrzęsienie takich naukowych dowodów na istnienie Boga zaprezentowałem w punktach #A2, #F1, #F2, oraz #F3 strony internetowej [biblia.htm - o autoryzowaniu Biblii przez samego Boga](#). Tymczasem Bóg chce aby ziemska nauka Go badała. Bóg sam nawet autoryzował w tym celu rodzaj własnej "autobiografii" zwanej Biblią. Jak też wyjaśniam to na stronie internetowej [will.pl.htm - o wpływie "wolnej woli" ludzi na losy całej cywilizacji ziemskiej](#), Bóg wręcz kooperuje z ludzkimi naukowcami podejmującymi Jego badania. Na przekór tego nauka ziemska ciągle poczuwa się zbyt niekompetentna aby podjąć badania Boga. Jeśli zaś nauka ta jest niekompetentna w badaniach współpracującego z ludźmi Boga, jakże niekompetentna musi ona być w badaniach [szatańskich UFOonautów](#) którzy nie tylko że z nami NIE kooperują, ale wręcz sabotują oni ludzką naukę.

3. Negowanie przez naukę że delfiny i wieloryby posiadają i używają zaawansowaną formę języka. Jednym z naukowo kontrowersyjnych tematów jest faktyczne istnienie języka w którym delfiny i wieloryby porozumiewają się nawzajem. Nauka nadal zaprzecza że język taki istnieje. Jednak istnienie tego języka jest definitywnie potwierdzone przykładowo przez przypadek opisany dokładniej w punkcie #C2 (patrz tam 15) strony [evolution.pl.htm - o pochodzenie ludzi, czyli gdzie szukać "brakującego ogniwa"](#), zaś oryginalnie publikowany w artykule "How Moko the friendly dolphin saved whales" (tj. "Jak Moko przyjacielski delfin uratował wieloryby"), ze strony A3 nowozelandzkiej gazety "[The Dominion Post](#)", wydanie z czwartku (Thursday), March 13, 2008. Jeśli więc nauka ziemska nadal wykazuje brak kompetencji w rozpoznaniu istnienia języka u delfinów i wielorybów, które wcale NIE ukrywają się przed ludźmi i które nawet chętnie kooperują z ludzkimi badaczami, jakże owa nauka ma odwagę wypowiadać się autorytatywnie na temat wrogich ludziom UFOonautów.

4. Uparte zaprzeczanie istnienia gigantycznej drapieżnej mątwy ("squid") zwanej "arkatutos", o około 14-metrowej długości i wadze około 750 kg, na przekór że o mątwie tej od wieków informowały legendy

nowozelandzkich Maorysów. Dla mnie osobiście wieloletnie zaprzeczania przez oficjalną naukę, że mątwą ta faktycznie istnieje, jest najbardziej przekonywującą ilustracją niekompetencji nauki w badaniach inteligencji innych od ludzkiej. Wszakże o faktycznym istnieniu i agresywności owej mątwy w wodach Nowej Zelandii legendy miejscowych Maorysów opowiadały już przez całe wieki. Jednak aż do 1999 roku, kiedy to przypadkowo złapano w sieci jedną z nich, oficjalna nauka ziemską autorytatywnie zaprzeczała że mątwą taka wogóle istnieje. (Opisy tej gigantycznej mątwy zawarte są w punktach #C3 oraz pod "Rys. #14" na stronie internetowej newzealand.pl.htm - o **niezwykłościach i tajemnicach Nowej Zelandii**.) Jak bowiem przystało na owo zwierzę posiadające pewien zasób inteligencji, NIE współpracowało ono z naukowcami. Jeśli więc nasza nauka była aż tak bezradna i niekompetentna wobec zwierzęcej inteligencji jakiejś tam mątwy ("squid"), że nie potrafiła ani przyjąć do wiadomości ani badać tego relatywnie prymitywnego zwierza praktycznie aż do końca XX wieku, jakże bezradna i niekompetentna musi ona być wobec inteligencji i zwodniczego postępowania UFOonautów odmawiających współpracy z ludzkimi naukowcami.

5. Ignorancie i wymijające tłumaczenie pojawiania się tzw. "raket- duchów". W punkcie #F2 totaliztycznej strony o nazwie "will.pl.htm" opisałem reakcję władz, wojskowych i naukowców na wideo które utrwaliło pojawienie się tzw. **"rakiety widma" - po angielsku "ghost rocket"**. Rakiety te są znane już od 1946 roku badaczom niewyjaśnionych zjawisk. Jednak kiedy jedna z nich sfilmowana została przy wybrzeżach USA, władze poinformowały że był to tylko odrzutowiec. Wszakże dzisiejszym oficjalnym służbom ciągle brak jest kompetencji i odwagi aby rzeczowo potraktować inteligencje która odmawia współpracy z nimi.

* * *

Aby podjąć wyzwanie rzucone jej przez inteligencje inne od ludzkiej, a w ten sposób aby zacząć wykazać tendencje "dorastania" do swojej dojrzałości, oficjalna nauka ziemską, nasze władze, politycy, oraz oficjalne służby, muszą wypracować właściwie metody badania i traktowania inteligencji które odmawiają kooperowania z badającymi je naukowcami i ludźmi. Metody takie już istnieją na Ziemi, tyle że są one używane przez inne od nauki instytucje ludzkie. Przykładowo, używane są one w śledztwach kryminalnych, w sądownictwie, w wywiadzie, a także przez myśliwych polujących na inteligentne zwierzęta. Opisywany na niniejszej stronie formalny dowód naukowy na istnienie UFO przeprowadzony został właśnie z pomocą jednej z takich metod. Nazywa się ona "metodą porównywania atrybutów".

#B2. "Metoda porównywania atrybutów" użyta do formalnego dowiedzenia że "UFO to już zbudowane przez kogoś"

magnokrafty":

Motto: "W dzisiejszej sytuacji kiedy doskonale znana jest budowa, zasada działania, oraz osiągi ziemskiego statku kosmicznego zwanego magnokraftem, formalne udowodnienie istnienia UFO sprowadza się do dowiedzenia, że manifestacje UFO pod każdym względem są identyczne do efektów działania owego magnokraftu."

Konstrukcja logiczna prezentowanego tutaj "dowodu na istnienie UFO" bazuje na sprawdzonej w działaniu i niezawodnej metodologii dowodzenia. Dowód ten został też już opublikowany w całym szeregu artykułów i monografii naukowych. Jako że **dotąd nikt nie zdołał obalić tego dowodu, stąd jest on w mocy obowiązującej i teoretycznie rzecz biorąc każdy jest zobowiązany aby respektować jego istnienie**. Ci zaś co go ignorują, oraz odmawiają przyjęcia do wiadomości jego następstw, działają wbrew faktom i prawdzie. Niniejszy punkt służy zapoznaniu czytelników ze szczegółami metody użytej w tym dowodzie, oraz wskazaniu im literatury źródłowej na wypadek gdyby zechcieli oni włączyć go do systemu swoich wiadomości, wiedzy, zasad filozoficznych i sposobu myślenia.

Omawiany tutaj formalny dowód bazuje na bardzo starej i niezliczoną ilość razy sprawdzonej w działaniu metodologii dowodzeniowej używanej przez ludzkość od dawna i zwykle nazywanej "metoda porównywania atrybutów" (po angielsku "the methodology of matching the attributes"). W metodologii tej dwa niezależne od siebie zbiory atrybutów, jakie opisują dwa różne obiekty, są z sobą porównywane w celu udowodnienia że obiekty które one opisują są identyczne. Najstarszym przykładem użycia tej metodologii byłby myśliwy który przymierza (porównuje) atrybuty śladu na śniegu z cechami znanych mu zwierząt w celu ustalenia które z tych zwierząt pozostawiło dany ślad. Metodologia ta jest jedną z najbardziej niezawodnych, efektywnych, i najczęściej używanych sposobów identyfikowania nieznanymi obiektów. Jest ona używana w większości procedur identyfikacyjnych, włączając w to śledztwa kryminalne (porównywanie dowodów rzeczowych na miejscu zbrodni z osobą podejrzanego), medycynę (porównywanie symptomów z chorobą), rozpoznanie wojskowe, itp. Aby udowodnić istnienie UFO z użyciem tej metodologii, proces dowodzenia zaczyna się od naukowego wykazania że "UFO są wehikułami identycznymi do dobrze nam już znanego magnokraftu". Po naukowym zaś wykazaniu identyczności obu tych wehikułów daje się wyciągać najróżniejsze dalsze wnioski dowodowe. Przykładowo, ponieważ ów magnokraft jest wehikułem międzygwiazdowym z napędem magnetycznym który daje się zbudować fizycznie i którego obiektywne istnienie nie ulega wątpliwości, UFO również musi istnieć obiektywnie i być wehikułem międzygwiazdowym. Aby naukowo udowodnić identyczność UFO i magnokraftów, całkowite podobieństwo pomiędzy wydedukowanymi atrybutami magnokraftu i zaobserwowanymi atrybutami UFO musi zostać wykazane. Stąd też, omawiany tu dowód został sformułowany jako łańcuch logiczny składający się z następujących 5 kroków:

1. Zaproponowanie tezy roboczej stwierdzającej że "UFO są już działającymi magnokraftami" oraz zdefiniowanie sposobu udowodnienia prawdziwości tej tezy. Krok ten jest realizowany w niniejszym punkcie.

2. Zidentyfikowanie atrybutów magnokraftu jakie zostaną poddane procesowi porównywania. Poprzez wykorzystanie "Teorii Magnokraftu" zaprezentowanej na odrębnej stronie internetowej magnocraft.pl.htm - [opisy Teorii Magnokraftu](#), a także dokładnie opisanej w rozdziale F z tomu 3 [monografii \[1/4\] - "Zaawansowane urządzenia magnetyczne"](#), aż 12 klas najbardziej reprezentacyjnych atrybutów które charakteryzują działający magnokraft zostało zidentyfikowanych teoretycznie i użytych dla omawianego tutaj dowodzenia. Owe 12 klas atrybutów magnokraftu (a także i kilka dalszych z nich) wylistowano i podsumowano w kolejnych punktach z części #C tej strony. Przyczyną dla której, w dowodzie omawianym tutaj, użyto tylko 12 klas atrybutów (zamiast, powiedzmy, 13 czy 24) jest, że z punktu widzenia rachunku prawdopodobieństwa 12 atrybutów całkowicie wystarcza dla tego celu (patrz uzasadnienie przytoczone w podrozdziale P1 monografii [1/4]). Jednakże kompleksowość magnokraftu zezwala na zidentyfikowanie i opisanie ogromnej ilości dalszych atrybutów, nie rozpatrywanych w niniejszym dowodzie (jakie jednak częściowo przedyskutowano w podrozdziale P2.13 z monografii [1/4]). Stąd, prawie każda wymagana liczba atrybutów magnokraftu może zostać włączona do tego dowodu później, jeśli z jakichś tam powodów okaże się to niezbędne czy wskazane.

3. Udokumentowanie istnienia u UFO podobnych 12 klas atrybutów, z których każda pokrywa się z odpowiadającą jej klasą atrybutów wydedukowanych teoretycznie dla magnokraftu. Owe 12 klas odpowiadających atrybutów przyporządkowanych UFO ujawnionych zostało i udokumentowanych poprzez analizę różnorodnych fotografii UFO, analizę obserwacji wizualnych tych obiektów, oraz badanie dowodów materialnych aktywności UFO pozostawionych na naszej planecie. Pełna dokumentacja istnienia u UFO owych 12 klas empirycznych atrybutów zaprezentowana jest w podrozdziałach P2.1 do P2.12 z tomu 13 monografii [1/4]. Z kolei prezentacja jedynie fotograficznych dowodów na owe atrybuty zaprezentowana została w części #C tej strony.

4. Porównywanie każdego atrybutu teoretycznie wydedukowanego dla magnokraftu, z odpowiadającym mu atrybutem zaobserwowanym empirycznie na UFO. Ponieważ, jak to wykazano w toku dowodzenia przeprowadzonego w części #C tej strony, takie porównanie wykazuje całkowitą zgodność (identyczność) obu grup atrybutów, jego pozytywny wynik udowadnia prawdę roboczej tezy, a stąd konstytuuje formalny dowód że "UFO to już zbudowane przez kogoś magnokrafty". Praktycznie porównywanie to dokonywane jest równocześnie z omawianiem poszczególnych klas atrybutów, czyli w podrozdziałach P2.1 do P2.12 monografii [1/4], a także w części #C niniejszej strony.

5. Wyciągnięcie konkluzji z procesu dowodzenia, oraz wyjaśnienie następstw omawianego tutaj dowodu. Te konkluzje zaprezentowane zostały w podrozdziale P2.15 monografii [1/4], a także w punkcie #C13 niniejszej strony.

#B3. W skróconej wersji dowodu przytoczonej w części #C poniżej,

zaprezentowano głównie wysoce obiektywne zdjęcia dokumentujące wyniki porównań UFO imagnokraftów:

Troska o utrzymanie objętości niniejszej strony na poręcznym poziomie, spowodowała że w skróconej wersji omawianego tutaj dowodu na istnienie UFO (przytoczonej w części #C poniżej), proces dowodzenia udokumentowałem głównie za pomocą obiektywnych fotografii (tj. za pomocą autentycznych zdjęć UFO oraz moich własnych rysunków ilustrujących działanie magnokraftu). Dla zaoszczędzenia na objętości, nie przytaczałem już poniżej takiego materiału dowodowego jak: opisy naocznych obserwacji UFO, raporty osób uprowadzanych na pokłady UFO, ślady i pozostałości materialne pozostawione przez UFO na powierzchni Ziemi, spotkania z UFO-nautami, itd., itp. (Te dalsze kategorie materiału dowodowego zaprezentowane są jednak w pełnej wersji dowodu, zawartej w podrozdziale P2 z tomu 13 monografii [1/4], a także na doręcznych stronach totalizmu, np. na evidence pl.htm - o dowodach działalności UFO na Ziemi, explain pl.htm - o naukowej interpretacji zdjęć UFO, military magnocraft pl.htm - o militarnych i zniszczeniowych możliwościach wehikułów UFO, czy aliens pl.htm - o naukowej interpretacji zdjęć UFO-nautów.) Jeśli więc czytelnik zechce zapoznać się też z owym dalszym równie szerokim materiałem dowodowym, powinien skorzystać z pełnej prezentacji tego dowodu zawartej w podrozdziale P2 z tomu 13 monografii [1/4] - "Zaawansowane urządzenia magnetyczne".

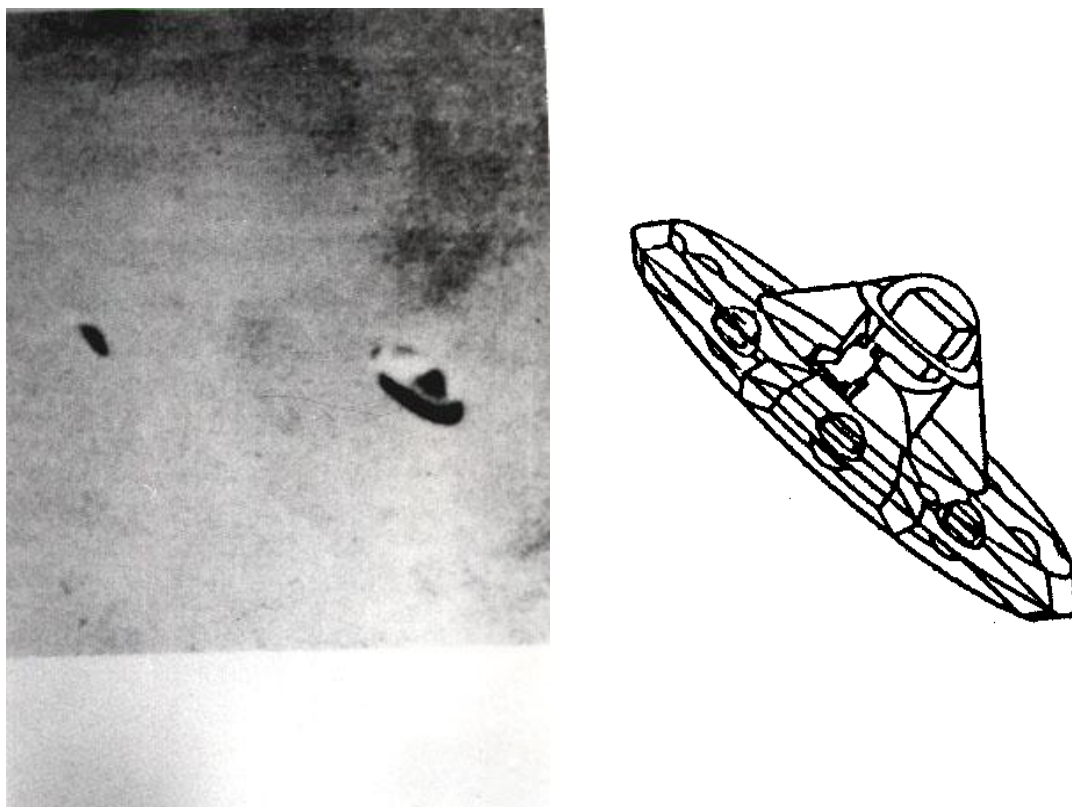
Część #C: Prezentacja fotograficznego materiału dowodowego z użyciem którego formalnie dowiedziono że wehikuly UFO faktycznie istnieją:

#C1. Zbieżność kształtów pojedynczych UFO z kształtami dyskoidalnego magnokraftu:

Wehikuly UFO nigdy nie pozują do zdjęcia. Stąd ich utrwalanie na fotografiach zawsze ma charakter przypadkowy i bazujący na zaskoczeniu oraz

odrobinie czyjegoś szczęścia. Jest więc niezwykle trudno otrzymać ich wyraźne ujęcie fotograficzne. Ponadto unikalna zasada działania ich napędu magnetycznego powoduje, że zazwyczaj występuje cały szereg czynników zakłócających obiektywny obraz tych wehikułów (czynniki te omówiono w podrozdziale P2.1.1 monografii [1/4]). Niemniej na przestrzeni wielu lat udało się ludziom zgromadzić i upowszechnić przez publikacje sporą liczbę takich zdjęć. Jeśli ktoś znający magnokraft przegłądnie owe zdjęcia, wtedy natychmiast staje się dla niego jasne że kształty dyskoidalnych UFO w każdym szczególe odpowiadają kształtom dyskoidalnego magnokraftu. Ponieważ zaś kształt magnokraftu jest definiowany przez zasadę działania tego statku, identyczność kształtu i wyglądu UFO oraz magnokraftów dowodzi identyczności ich budowy i zasad działania. Dlatego owa zgodność kształtów obu statków będzie pierwszym atrybutem porównywanym w zaprezentowanym tutaj formalnym dowodzie.

Identyczność kształtów UFO i magnokraftu daje się odnotować w przypadku porównywania wszystkich autentycznych zdjęć UFO zaprezentowanych na całym szeregu stron totalizmu - np. patrz strony [explain_pl.htm](#), [evidence_pl.htm](#), czy [day26_pl.htm](#), z rysunkami magnokraftu zaprezentowanymi na stronach [magnocraft_pl.htm](#), [oscillatory_chamber_pl.htm](#), czy [propulsion_pl.htm](#). Poniżej dla fotograficznego udokumentowania tej zgodności przytaczam jedno zdjęcie UFO oraz jeden rysunek magnokraftu. Oto one

Rys. #C1ab: Porównanie kształtów dyskoidalnych UFO typu K3 z dyskoidalnymi magnokraftami pierwszej generacji typu K3. Aby ułatwić owo porównanie, magnokraft pokazany na stronie [magnocraft_pl.htm](#) jest tutaj pochylony aby uzyskać w przybliżeniu takie samo zorientowanie jakie ma ów wehikuł UFO. (Kliknij na dany rysunek lub zdjęcie aby oglądnąć je w powiększeniu.)

Rys. #C1a (lewy): Wehikuł typu K3 popularnie znany pod nazwą UFO.

Fotografia ta została zaczerpnięta z serii czterech kolorowych zdjęć wykonanych przez Augusto Arranda koło Yungay, Peru, w marcu 1967 roku - patrz książka [1rys.P1] Ronald'a D. Story (editor): "The Encyclopedia of UFOs", New English Library, London 1980, ISBN 0-450-04118-2, strona 39. Cała sekwencja zdjęć Arrandy ukazuje dwa UFO typu K3 uchwycone w kolejnych stadiach rozdzielania się z kompleksu kulistego i odlotu w przeciwnych kierunkach (przed rozpoczęciem fotografowania oba wehikuly leciały zespolone z sobą w kompleks kulisty podobny do zilustrowanego na rysunku P9 "a" z monografii [1/4]). Oba wehikuly znajdują się w trybie pulsującego (bijącego) pola (tj. kiedy ich pędniki nie wytwarzają wiru magnetycznego) stąd ich powłoka i kształty pozostają doskonale widoczne. Analiza geometryczna ujawnia uderzające podobieństwo tego UFO do zarysów magnokraftu typu K3 - patrz rysunek z prawej części "b". Ogólny zarys tego UFO przypomina odwrócony spodek którego podstawa ustawiona jest prostopadle do lokalnego przebiegu linii sił ziemskiego pola magnetycznego. W centrum tego statku doskonale widoczna jest stożkowata kabina załogi przykryta półkulistą kopułą (w kopule takiej magnokraft ukrywa centralną przestrzeń napędową zawierającą pędnik główny). UFO to posiada także soczewkkształtny kołnierz boczny, który przy podstawie statku opasuje jego kabinę załogi (w magnokrafcie typu K3 kołnierz taki zawiera $n=8$ pędników bocznych).

Rys. #C1b (prawy): Wygląd najmniejszego magnokraftu typu K3 zilustrowanego w tej samej pozycji co UFO z "Rys. C1a (lewy)".

Warto odnotować, że powyższe ilustracje są też dyskutowane na "Fot. #11ab" oraz "Fot. #12" z totaliztycznej strony internetowej tapanui.pl.htm, oraz na "Rys. #9ab" ze strony propulsion.pl.htm, gdzie czytelnik może poznać dalsze szczegóły na temat obu wehikulów zilustrowanych powyżej.

* * *

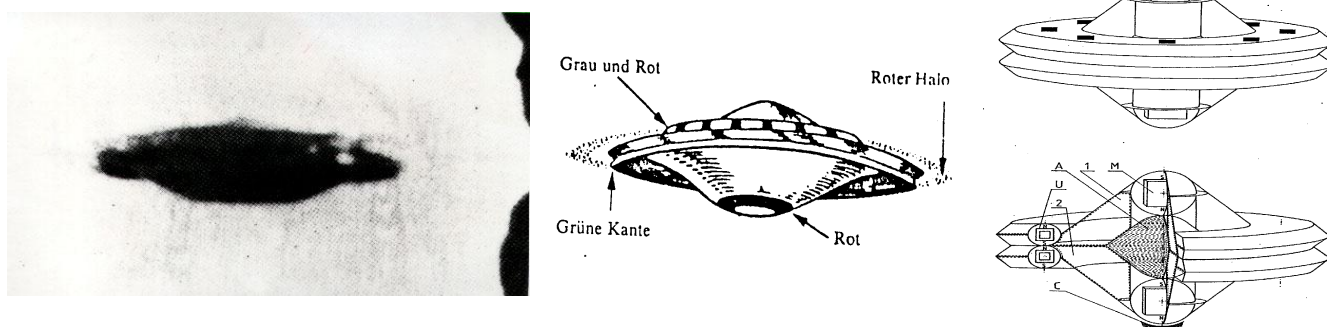
Zauważ że można zobaczyć **powiększenie** każdej fotografii z niniejszej strony internetowej. W tym celu wystarczy zwyczajnie **kliknąć** na tą fotografię. Ponadto większość tzw. browser'ów które obecnie są w użyciu, włączając w to popularny "Internet Explorer", pozwala na **załadowanie** każdej ilustracji do swojego własnego komputera, gdzie można jej się do woli przyglądać, gdzie daje się ją zredukować lub powiększyć, a także gdzie ją można wydrukować za pomocą posiadanego przez siebie software graficznego.

Jeśli ktoś życzy sobie **przesunąć** jakąś ilustrację (tj. dowolną fotografię lub rysunek) - znaczy jeśli zechce **przemieścić tą ilustrację w inne miejsce ekranu z którego właśnie ten ktoś czyta jej opis**, a jednocześnie jeśli ów ktoś zechce pomniejszyć lub skonfigurować odrębne okienko w którym ilustracja ta się ukaże, wówczas powinienesz uczynić co następuje: (1) kliknąć na tą ilustrację aby spowodować jej pojawienie się w odrębnym nowym okienku, (2) upewnić się że to nowe okienko jest przełączone na możliwość jego przekonfigurowywania i przemieszczania (w tym celu należy rzuć okiem na środkowy kwadracik z owych trzech kwadracików obecnych w jego prawym górnym rogu - kwadracik ten powinien zawierać w sobie obraz tylko jednego ekraniku, jeśli więc widnieją tam aż dwa ekraniki wówczas trzeba na nie kliknąć tak aby zmienić je w jeden ekranik), (3) zmniejszyć wymiary tego odmiennego okienka (z danym zdjęciem lub rysunkiem) poprzez "złapanie" myszą jego prawego-dolnego narożnika i przesunięcie tego narożnika w górę-lewo aby otrzymać rozmiar tego odrębnego

okienka jaki sobie życzymy mieć (odnotuj że kiedy raz zmniejszymy rozmiar pierwszej takiej ilustracji, wówczas wszelkie następane kliknięte ilustracje pojawią się już w owych zmniejszonych rozmiarach - chyba że je ponownie powiększymy w taki sam sposób), a następnie (4) przemieść to odmienne okienko z ilustracją w miejsce strony internetowej w którym zechcemy je oglądać. (Aby je przemieścić należy złapać je myszą za ten niebieski pasek na jego górnej krawędzi). Odnotuj też, że jeśli przesuniemy (suwakiem) tekst danej strony kiedy go czytamy, wówczas owo nowe odrębne okienko z dodatkowym rysunkiem nagle zniknie. Aby je ponownie przywrócić w nowe położenie strony musimy kliknąć na jego "ikonkę" (nazwę) istniejącą w najniższej części ekranu.

#C2. Identyfikacja sprzęgnięć UFO i połączeń magnokraftów:

Zostało już wielokrotnie potwierdzone, że UFO są w stanie formować wszystkie te sprzężenia jakie teoretycznie wydedukowane zostały dla magnokraftu i opisane w podrozdziale F3 z tomu 3 monografii [1/4], zaś zilustrowane na "Rys. #5abcdef" ze strony [propulsion.pl.htm](#). Najczęściej obserwowany z tych połączeń jest kompleks kulisty dwóch UFO - pokazany poniżej na "Rys. #C2". W licznych fotografiach takich kompleksów kulistych nie tylko że oba wehikuly są doskonale widoczne, ale także podwójny kołnierz który opasuje wynikowy kompleks naokoło jego centralnej (poziomej) płaszczyzny symetrii też może zostać wyraźnie odróżniony - po wygląd tego kołnierza, patrz też "Fot. #C1abc" oraz "Fot. #K1abc" z totaliztycznej strony [evidence.pl.htm](#) (tj. rysunek P26 z monografii [1/4]).

Rys. #C2abc: Porównanie kompleksu kulistego sprzęgniętego z dwóch UFO typu K6, a sfotografowanego nad Szwecją przez Lars'a Thorn'a, dnia 6 maja 1971 roku, z wyglądem i konfiguracją kulistego kompleksu dwóch magnokraftów typu K3. (Kliknij na dany rysunek lub fotografię aby oglądnąć je w powiększeniu.)

Rys. #C2a (lewy): Powiększenie fragmentu fotografii Thorn'a pokazującej nieruchomo zawiesznięte UFO typu K6 na tle krajobrazu. (Odnotuj że całą fotografię Thorn'a można zobaczyć na "Fot. #D2a" z totaliztycznej strony [explain.pl.htm](#).) Z moich badań wynika, że załoga takich wehikułów typu

K6 składa się z naukowców wyspecjalizowanych w badaniach geologicznych.

Rys. #C2b (środkowy): Rekonstrukcja kształtu i wyglądu kulistego kompleksu wehikułów UFO z fotografii Thorn'a, sporządzona na podstawie komputerowej analizy zdjęcia Thorn'a przez sztokholmską grupę badawczą GICOFF. Rekonstrukcja owa, razem z powyższymi fotografiami opublikowana została w książce [1rys.P9] i [1P2] Adolfa Schneidera i Huberta Malthanera: "Das Geheimnis der unbeakantten Flugobjekte" (tj. "Sekret niezidentyfikowanych obiektów latających"), Hermann Bauer Verlag KG Freiburg im Breisgau, West Germany, 1976, ISBN 3 7626 0197 6, strona 81. Bardzo wyraźnie ujawnia ona podwójny kołnierz opasujący wynikowy kompleks w połowie jego wysokości, a powstały przez złożenie z sobą dwóch soczewkowształtnych kołnierzy bocznych obu statków. W dolnym wehikule widoczny jest wylot pędnika głównego. W górnym wehikule widoczne są "czarne słupy" czerni nad wylotami z pędników bocznych. (Takie "czarne słupy" są także pokazane na "Rys. #C10ab" poniżej.)

Rys. #C2c (prawy): Przewidywany wygląd boczny kompleksu kulistego wehikułów magnokrafto-podobnych, tyle że uformowanego z dwóch magnokraftów typu K3 nie zaś z dwóch UFO typu K6 uwidocznionych na fotografii "Rys. #C2a". Kompleks kulisty magnokraftów (i UFO) otrzymuje się kiedy dwa wehikuly tego samego typu przewierają do siebie magnetycznie swoimi podłogami. (Teoretyczny kształt i wygląd magnokraftów typu K6 ilustrują rysunki F13 i F25 z monografii [1/4].)

W dolnej części tego rysunku pokazano wykrój w kompleksie kulistym magnokraftów typu K3 ukazujący teoretyczną zasadę jego formowania. Uwidocznione zostało: zorientowanie biegunów (N, S) w pędniku głównym (M) i poszczególnych pędnikach bocznych (U); wzajemne położenie kabin załogi (1, 2) obu statków; "węgiel warstwowy" (C) jaki w szczególnych warunkach osadza się na wylocie (N) pędnika głównego; oraz tzw. "anielskie włosy" (A) które są galaretowatą substancją hydrauliczną (podobną do białka z jajka lub do wieprzowej galaretki z "zimnych nóżek") wprowadzaną pomiędzy oba wehikuly w celu zneutralizowania sił wzajemnego przyciągania się ich pędników głównych. Węgiel warstwowy odrywa się od UFO podczas lądowania. Natomiast anielskie włosy opadają na ziemię po rozdzieleniu się tych wehikułów zaś ich ciągliwe bryły i pasma często mogą zostać przypadkowo zaobserwowane gdy leżą na polach lub zwisają z drzew zanim zdążą się rozłożyć i wyparować.

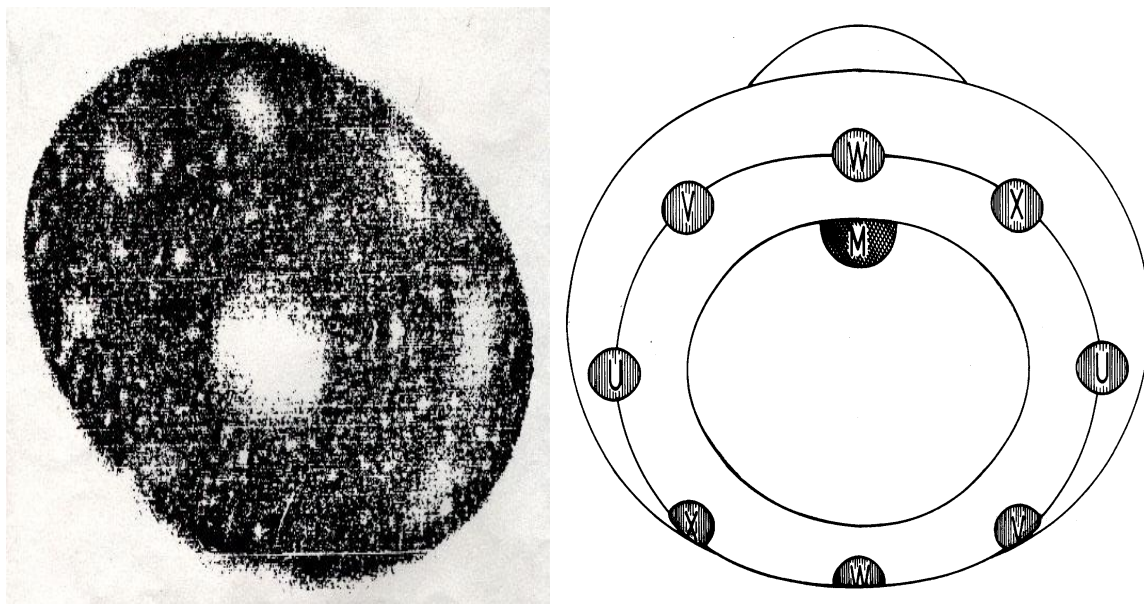
Warto odnotować, że powyższe zdjęcia i rysunki są dokładnie omówione w podpisach pod ilustracją "Rys. 9a-d" z tomu 13 monografii [1/4], a także w podrozdziale P2.2 owej monografii, gdzie czytelnik może poznać dalsze szczegóły na temat wehikułów zilustrowanych powyżej. Z kolei kulisty kompleks magnokraftów i UFO jest dyskutowany na "Fot. #D2" z totaliztycznej strony internetowej explain.pl.htm.

#C3. Rozlokowanie pędników UFO identyczne jak w układzie napędowym

magnokraftu:

Istnieje ogromny materiał dowodowy jaki dokumentuje że pędniki w UFO rozlokowane są dokładnie w takich samych miejscach jak pędniki magnokraftu, a także że ich liczba i zorientowanie są identyczne jak w magnokrafcie.

Pierwsza grupa takich dowodów składa się z fotografii UFO na jakich obszary jarzącego się powietrza wyznaczają położenie pędników. Zapewne najlepiej znanym z owych fotografii jest zdjęcie wykonane ponad Butterworth, w Malezji, oraz następnie opublikowane w wydaniu gazety "National Echo", z Wyspy Penang, datowanym 4 stycznia 1979 roku. Reprodukacja tego zdjęcia przedrukowana była potem w czasopiśmie MUFON UFO Journal, wydanie z lutego (February) 1980 roku, strona 8. Zdjęcie to pokazano poniżej na "Rys. #C3" (zaś oryginalnie na rysunku P15 z monografii [1/4]). Podobna fotografia, tyle że utrwalająca UFO nieco innego typu i to w widoku z boku a nie od spodu, wykonana została także w Nowej Zelandii ponad wioską rybacką nazywającą się Motunau Beach [\(kliknij na niniejszy \(zielony\) napis aby zobaczyć owo zdjęcie UFO z Motunau Beach\)](#).

Rys. #C3ab: Porównanie rozłożenia pędników w UFO i magnokraftach. Rozłożenie to jest zdradzane przez plamy jarzącego się powietrza zjonizowanego przez potężne pole magnetyczne ułatwujące do otoczenia z wylotów owych pędników. Powyższa fotografia UFO dokumentuje że pędniki magnokraftu i UFO położone są w identyczny sposób. Warto też odnotować, że jeśli jarzenie na wylotach owych pędników sfotografowane jest w kolorach, wówczas ma ono kolor żółty lub pomarańczowy na wylotach z północnych "N" biegunów magnetycznych, oraz kolor zielony na biegunach "S" pędników. Takie też kolory świecenia udokumentowane są na "Rys. #C11ab" z dalszej części tego dowodu. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C3a (lewy): UFO typu K3 sfotografowane od spodu. Dnia 3 stycznia 1979 roku zawisło ono nieruchomo nad miejscowością Butterworth w Malezji. Powyższą fotografię opublikowano w gazecie [1S1.2] National Echo, z Penang, Malezja, wydanie z 4 stycznia 1979 roku, oraz zreprodukowano w czasopiśmie

[2S1.2] Mufon UFO Journal, wydanie z lutego 1980 roku, strona 8. Oryginalna odbitka tego zdjęcia okazała się niemożliwa do zdobycia, stąd pokazuję tu jedynie jego gazetową reprodukcję. Widoczne są świecące obszary zjonizowanego powietrza pojawiające się na wylotach z pędników wehikułu UFO (aczkolwiek najniższy z pędników bocznych nie jonizował powietrza w chwili wykonania zdjęcia, na jego istnienie w tym UFO wskazuje okupowana przez niego wolna przestrzeń). Zdjęcie to umożliwia wyznaczenie dokładnego położenia pędników w konstrukcji UFO. Okazuje się że ich rozmieszczenie względem obrzeża wehikułu, ilość (tzn. jeden pędnik główny w centrum statku, otoczony przez $n=8$ pędników bocznych), oraz zorientowanie, dokładnie odpowiadają pędnikom z magnokraftu typu K3 pokazanego w części "b". Warto też wspomnieć, że istnieje już spora ilość podobnych fotografii które pokazują pędniki UFO z innych kątów lub przy innym trybie pracy (np. gdy w chwili wykonania zdjęcia powietrze jest jonizowane tylko pod kilkoma pędnikami) - [kliknij na niniejszy \(zielony\) napis aby zobaczyć podobne zdjęcia UFO wykonane w Motunau Beach](#).

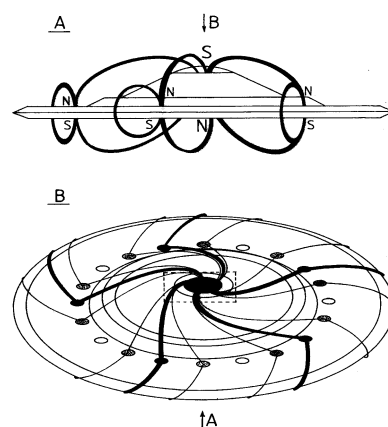
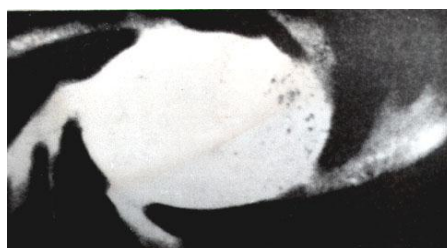
Rys. #C3b (prawy): Rysunek magnokraftu typu K3 oglądanego od spodu, który ilustruje położenie i wygląd jego pędników podczas szczególnych warunków atmosferycznych (tj. wieczór, przyćmione światło, wilgotne powietrze). Położenie pędników zdradza wtedy świecenie powietrza jonizowanego potężnym polem na ich wylotach. Przy słabym oświetleniu takie plamy zjonizowanego powietrza są łatwo zauważalne. Jeśli magnokraft leci w pozycji "stojącej" ponad półkulą południową, dolne wyloty pędników bocznych (oznaczonych U, V, W, X) powinny emitować żółte lub pomarańczowe światło ponieważ ich północny "N" biegun magnetyczny zwrócony jest ku obserwatorowi. Pędnik główny (oznaczony M) emituje wtedy zielone światło ponieważ jego biegun "S" zwrócony jest w dół ku obserwatorowi. Kolory te ulegną odwróceniu (tzn. żółty zastąpi zielony, i vice versa) gdy magnokraft zmieni półkulę, przeleci ponad biegunem Ziemi, lub przeokoziółkuje swoją pozycję ze "stojącej" na "wiszącą" skierowując półkulistą kopułę ku dołowi. Ten sam wehikuł widziany od góry ukaże też kolory odwrotne do tych oglądanych od dołu, ponieważ na obu przeciwstawnych wylotach poszczególnych pędników panuje pole o odwrotnej biegunowości.

Warto odnotować, że podobne do powyższego zdjęcie UFO, tyle że wykonane w nocy, jest też dyskutowane na "Fot. #C3a" z totalizycznej strony internetowej [explain.pl.htm](#).

#C4. Wykorzystywanie oddziaływań magnetycznych do formowania sił napędowych:

Podobnie jak magnokraft, UFO także wykorzystują zasadę przyciągania i odpychania magnetycznego dla formowania sił napędowych. Takie wykorzystanie siłowych oddziaływań magnetycznych do napędzania UFO wprowadza cały szereg konsekwencji, których manifestacje dają się obecnie

precyzyjnie identyfikować. Najbardziej istotną z tych manifestacji jest formowanie obwodów magnetycznych. Obecność takich obwodów u UFO może zostać ustalona na fotografiach. Najbardziej reprezentacyjne z ich przykładów zestawiono poniżej na "Rys. #C4" (oryginalnie zaś na rysunku P19 z monografii [1/4]). Ich najlepszym przykładem jest zdjęcie wykonane przez Enrique Hausmann ponad Mallorka, w Hiszpanii - patrz ów "Rys. #C4b". Ukazuje ono wylot z ośmiściennego pędnika głównego UFO typu K6, z którego wychodzi 5 zakrzywionych spiralnie pasm wirującego pola. Pasma te formowane są przez pęki linii sił międzypędnikowych obwodów magnetycznych UFO - porównaj tą fotografię z "Rys. #C4c. Podobne spiralne pasma linii sił jonizujące objęte ich zasięgiem cząsteczki gazu uchwycone też zostały na fotografii UFO z NASA pokazanej jako rysunek P29 w [1/4]. Fotografia Hausmann'a pokazuje obwody magnetyczne UFO w widoku z góry. Istnieją jednak również inne fotografie które pokazują te same obwody z innych kierunków. Ich najlepszym przykładem jest fotografia z "Rys. #C4a" - porównaj ją z górną częścią "Rys. #C4c".

Rys. #C4abc: Porównanie jarzących się "obwodów magnetycznych" UFO do "obwodów magnetycznych" magnokraftu. Obwody takie teoretycznie przewidziane zostały dla magnokraftu. Aby formalnie udowodnić że "UFO to już zbudowane przez kogoś magnokrafty", obwody takie musi się odnaleźć również i u UFO. Po wprowadzeniu w ruch wirowy linii sił tych obwodów formują rodzaj wirującej szczotki która w chwili zawiśnięcia statku nad powierzchnią ziemi dokładnie omiata jej powierzchnię. Szczotka ta m.in. przygina i precyzyjnie ukierunkowuje wszystkie źdźbła roślin, formując charakterystyczne lądowiska UFO znane jako tzw. "kręgi zbożowe". (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C4a (lewy): Nocna fotografia latającego klustera uformowanego z dwóch pojedynczych UFO typu K6. Została ona opublikowana w dwumiesięczniku [1rys.P19] UFO Sightings (S.J. Publications, Inc., 1141 Broadway, New York, N.Y. 10001, USA), styczeń 1981 roku, strona 15. Ujawnia ona istnienie obwodów magnetycznych u UFO, uchwyconych w widoku bocznym zilustrowanym też w górnej części z "Rys. #C4c". Przebieg tych obwodów stał się widoczny dzięki świeceniu w ich obrębie powietrza zjonizowanego silnym polem magnetycznym.

Rys. #C4b (środkowy): Fotografia środkowego fragmentu powłoki UFO typu K6. Utrwała ona wylot pędnika głównego drugiej generacji (tj. o kształcie ośmiokąta równobocznego - patrz też rys. C3 "b" i C8 "2i" z monografii [1/4]) pracującego w konwencji magnetycznej i trybie wiru magnetycznego, oraz rozbiegające się z niego spirale wirujących obwodów magnetycznych. Powyższe zdjęcie wykonane zostało przez Enrique Hausmann'a nad Mallorka (Wyspa Palma, Hiszpania), 24 kwietnia 1950 roku - patrz książka [1P2] pióra Adolfa Schneidera i Huberta Malthanera: "Das Geheimnis der unbeakantten Flugobjekte" (tj. "Sekret niezidentyfikowanych obiektów latających"), Hermann Bauer Verlag KG Freiburg im Breisgau, West Germany, 1976, ISBN 3 7626 0197 6, strona 218.

Rys. #C4c (prawy): W górnej części pokazano magnokraft typu K6 (tj. dla którego $K=D/H=6$) uwidoczniony z boku. Zaznaczono biegunowość N, S jego pędników. Linie sił pola magnetycznego wytwarzanego przez te pędniki układają się w charakterystyczne "obwody magnetyczne" zobrazowane tu czarnymi pętlami. Obwody te pokazano podczas jednego z wielu możliwych stadiów ruchu wirowego spowodowanego wprowadzeniem 90-stopniowego przesunięcia fazowego do pulsowań wydatku kolejnych pędników bocznych.

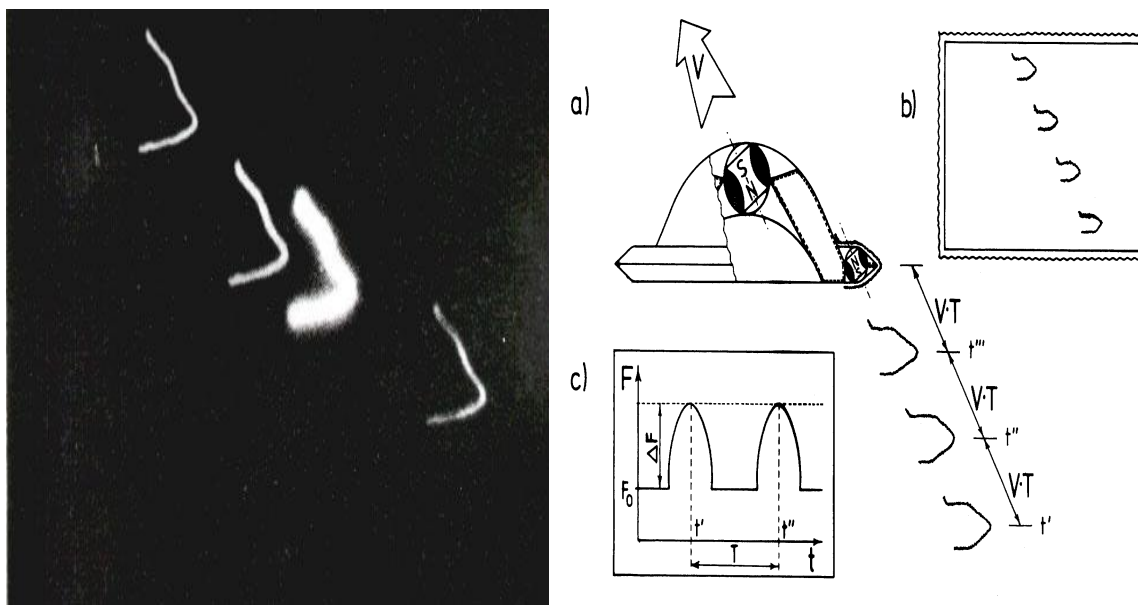
W dolnej części tego rysunku pokazano wirujące obwody magnetyczne **magnokraftu** w widoku z góry. Przerwaną ramką zaznaczono fragment statku utrwalony na zdjęciu z części "#C4b" tej ilustracji. Sinusoidalny rozkład przesunięcia fazowego w pulsowaniach wydatku pędników bocznych powoduje charakterystyczną zmianę grubości wiązek linii sił w obwodach magnetycznych łączących pędnik główny z poszczególnymi pędnikami bocznymi. Przykładowo, jeśli w pierwszym pędniku bocznym U (o zaczerpniętym wylocie) wydatek osiąga maksimum (co powoduje maksymalną grubość obwodu magnetycznego łączącego ten pędnik z pędnikiem głównym), w następnym V (o zakropkowanym wylocie) spada on do połowy wartości, w kolejnym W (pustym) jest równy zero, zaś w dalszym X (zakropkowanym) wzrasta do połowy wartości, po czym dla dalszych pędników bocznych cały cykl sinusoidalnych zmian wydatku się powtarza. Spirale uformowane przez takie wirujące wiązki pola o sinusoidalnie zmieniających się grubościami są podobne do kształtów strumieni wody rozpryskiwanej przez wirujący zraszacz ogrodowy.

#C5. Wytwarzanie przez pędniki UFO pulsującego pola magnetycznego:

Napęd UFO nie tylko że podobnie jak magnokraft wykorzystuje pole magnetyczne dla wytwarzania sił nośnych i stabilizacyjnych, ale pole to również pulsuje w sposób identyczny jak to przewidziano dla pola wytwarzanego przez pędniki magnokraftu.

Najlepszego fotograficznego potwierdzenia dla pulsowania pola UFO, dostarczają nocne zdjęcia jakie ujawniają wielokrotne zarysy obwodów magnetycznych owych wehikułów - patrz "Rys. #C5a". Zasada użyta dla wytworzenia takich wielokrotnych zarysów dla magnokraftu wyjaśniona została

na "Rys. #C5b".

Rys. #C5ab: Zdjęcie dokumentujące że wehikuły UFO generują pulsujące pole magnetyczne, identyczne do pola magnokraftu. Powyższy przykład autentycznej fotografii UFO ilustruje, że pole magnetyczne tych statków posiada "bijący" charakter identyczny do tego przewidzianego w napędzie magnokraftu. Na każdej z tego typu fotografii UFO (zaś w monografii [1/4] zreprodukowano ich aż kilka) możliwym było jedynie zaobserwowanie fragmentu obwodów magnetycznych statku zwróconych do osoby fotografującej. (Formowanie obwodów magnetycznych w magnokraftach i UFO jest objaśniane na "Rys. #C4" i "Rys. #C6"). Warto zauważyć, że z powodu słabej widoczności (noc i wieczór) oraz dużej szybkości fotografowanych UFO, powyższe fotografie uchwyciły jedynie rozbłyski powietrza zjonizowanego przez obwody magnetyczne statków, podczas gdy ich powłoki pozostawały niewidoczne w ciemności. Naukowa analiza pokazanych tu rozbłysków może być źródłem cennych informacji o sterowaniu kapsuł dwukomorowych formowanych z komór oscylacyjnych UFO. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C5a (lewy): Fotografia szybko poruszającego się UFO, wykonana dnia 17 października 1973 roku, około godziny 22, przez Ken'a Chamberlain, nad południowo-zachodnią częścią obwodnicy zwanej "the outerbelt" która okrąży Columbus w Ohio, USA, niedaleko od małego miasteczka zwanego Grove City. (Opisy tego zdjęcia są publikowane we wcześniej już referowanej książce [1P2], strona 205, podczas gdy oryginalnie pojawiły się one na pierwszej stronie miejscowej gazety zwanej "The Columbus Dispatch", wydanie datowane w dniu 18 października 1973 roku.) Fotografia ta pokazuje szereg rozbłysków identycznych do tych objaśnionych poniżej w części "Rys. #C5b" niniejszego rysunku. Odnotuj że istnieje ogromna liczba zdjęć UFO dokumentujących podobne rozbłyski obwodów magnetycznych UFO. Tyle tylko że na owych innych zdjęciach wehikuły UFO leciały w innym zorientowaniu i w odmiennym kierunku. Stąd do fotografującego zwrócone zostały odmienne fragmenty ich obwodów magnetycznych - dające na fotografiach kształty odmienne od kształtu wyjaśnionego na rysunku "Rys. #C5b" z prawej strony. Jako dalsze przykłady

zdjęć takich rozbłysków patrz fotografie pokazane w [monografii \[1/4\]](#) na rysunkach P18(3) ([kliknij na niniejszy \(zielony\) napis aby zobaczyć owo zdjęcie rozbłyskujących obwodów magnetycznych UFO](#)), czy na P18(4) ([kliknij na niniejszy \(zielony\) napis aby zobaczyć owo zdjęcie rozbłyskujących obwodów magnetycznych UFO](#)).

Rys. #C5b (prawy): Objaśnienie zasady formowania przez magnokrafty (a więc także i przez wehikuly UFO) zwiokrotnionego obrazu ich obwodów magnetycznych na nocnych fotografiach wykonanych podczas pulsującego trybu działania pędników tych statków. Oryginalnie objaśnienie to jest publikowane na rysunku F29 z tomu 3 [monografii \[1/4\]](#). W poszczególnych częściach tego objaśnienia uwidoczniiono:

(a) Zarys magnokraftu (lub UFO) na którym zaznaczono warstewkę jarzącego się powietrza łączącego przeciwstawne wyloty jednego z pędników bocznych (tj. odzwierciedla przebieg bocznego obwodu magnetycznego). Ponieważ warstewka ta "błyska" w takt pulsowań pola magnetycznego pędników zaś jej jarzenie się trwa chwilę, stąd szybki ruch statku pozostawia szereg błysków rozpostartych wzdłuż jego trajektorii. Symbole występujące w tej części rysunku: V - prędkość oraz kierunek prędkości liniowej statku, T - okres pulsowań strumienia magnetycznego F wytwarzanego przez pędniki boczne statku, t - czas.

(b) Ilustracja pokazująca co dokumentowałaby (zawierałaby) fotografia tego samego wehikulu wykonana w nocy. W ciemności powłoka statku staje się niewidoczna, stąd zdjęcie uchwytuje jedynie szereg rozbłysków powietrza zjonizowanego przez obwody magnetyczne zwrócone do fotografującego. Rozrzucenie tych rozbłysków w przestrzeni odzwierciedla ruch statku podczas przedziału czasu zdefiniowanego czasem naświetlania fotografującego aparatu.

(c) Krzywa zmiany strumienia magnetycznego produkowanego przez pędniki statku: $F=f(t)$. Krzywa ta reprezentuje tzw. "krzywą dudnienia" powstałą w efekcie odejmowania od siebie dwóch przebiegów sinusoidalnych (po dokładniejsze wyjaśnienia tego odejmowania patrz opis działania tzw. "kapsuły dwukomorowej" formowanej z [komór oscylacyjnych](#) pędników magnokraftu - zaprezentowany w podrozdziale C7.1 i na rysunku C7 w [monografii \[1/4\]](#)). Taka "krzywa dudnienia" składa się z linii prostej (tj. pola stałego o natężeniu F_0), na które co okres T nałożony jest krótki "puls" o amplitudzie ΔF . Pole magnetyczne którego natężenie pulsuje zgodnie z przebiegiem takiej krzywej będzie jonizowało powietrze jedynie gdy jego wartość przebiega przez kolejny "puls". Dlatego wzdłuż drogi wehikulu którego ruch napędzany jest takim pulsującym polem rozsziana zostaje ścieżka rozbłysków widocznych w części (a) tego rysunku.

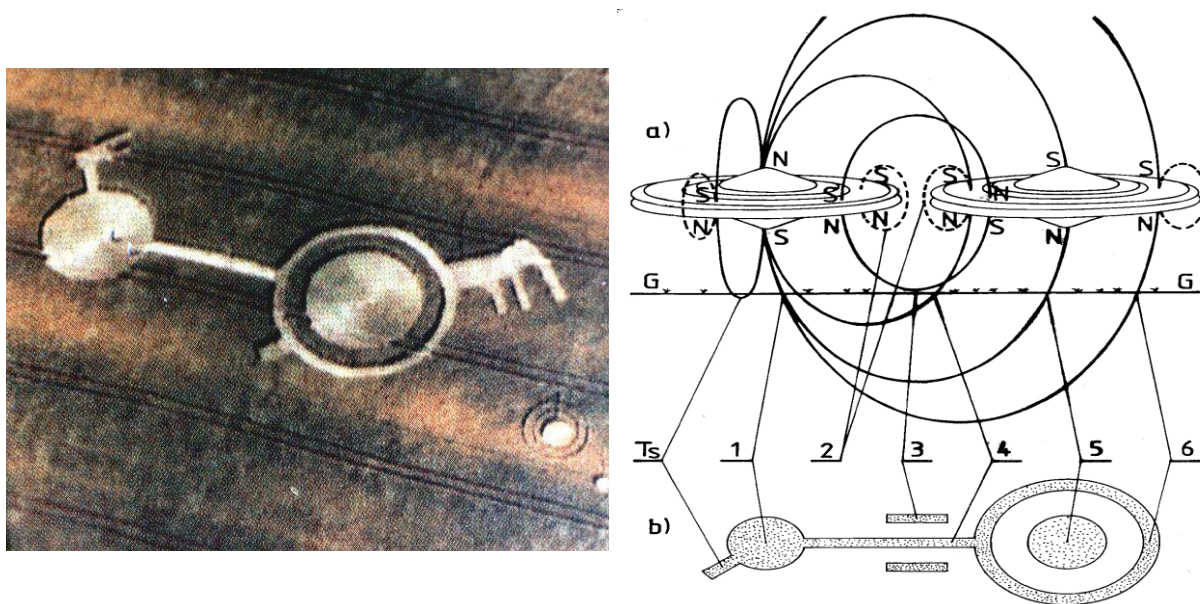
#C6. Tworzenie obwodów magnetycznych:

Podobnie jak magnokrafty, również UFO formują liczne obwody magnetyczne. Wartość dowodowa owych obwodów polega na ich formowaniu się w pętle zamykające się poprzez prześwit poszczególnych pędników statku. Tylko

bowiem w przypadku jeśli UFO stosowały będą napęd czysto magnetyczny, identyczny do napędu magnokraftu, formować one będą obwody magnetyczne. W przypadku dowolnego innego napędu obwody takie się nie pojawią, zaś owentualna dystrybucja pola wokół statku byłaby całkowicie odmienna niż dystrybucja pola wokół magnokraftu.

Najlepsza dokumentacja istnienia w UFO tych obwodów to ich utrwalenie na fotografiach. Istnieją liczne fotografie UFO które wyraźnie pokazują istnienie tych obwodów w owych obiektach. Ich najbardziej reprezentacyjne przykłady zdecydowałem się użyć do zilustrowania punktu #C4. Pokazane one zostały na "Rys. #C4abc".

Istnienie obwodów magnetycznych w UFO dokumentują też doskonale lądowiska tych statków w zbożu. Jak to bowiem wyjaśnione skrótowo np. w punkcie #F2 strony o nazwie [artefact.pl.htm](#), zaś szczegółowo np. w podrozdziałach G11.3.2 (a także G3.1.6 i na "Rys. G13"), a także w podrozdziale V5.1, z tomów odpowiednio 3 i 17 mojej najnowszej [monografii \[1/5\]](#), albo w podrozdziale F11 monografii [1/4], tzw. "kręgi zbożowe" oraz "piktogramy" znajduwane na polach zbożowych Anglii, faktycznie stanowią ślady formowane poprzez przygniatanie zboża do ziemi właśnie przez linie sił skoncentrowanego pola magnetycznego właśnie z owych obwodów magnetycznych. Dlatego poniższy "Rys. #C6ab" stanowi kolejne potwierdzenie na istnienie w UFO obwodów magnetycznych.

Rys. #C6ab: Przykłady lądowisk powstałych w wyniku zawisania latających klusterów UFO ponad powierzchnią zboża. Takie lądowiska UFO w zbożu popularnie nazywane są "kręgami zbożowymi" lub błędnie "piktogramami". Powyższe przykłady ilustrują istnienie obwodów magnetycznych w wehikułach UFO. Wszakże to pęki linii sił pola magnetycznego z owych obwodów działają jak rodzaje ogromnych szczotek które łagodnie przygniatają do ziemi każde źdźbło zboża stojące na drodze owych wirujących obwodów. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C6a (lewy): Zdjęcie "kręgu zbożowego" (tj. lądowiska UFO w zbożu) uformowanego przez latający kluster UFO typu K6, podobny do ogniwa

pokazanego z prawej strony na "Rys. #C6b". Powyższe ślady o długości prawie 50 metrów sfotografowano w 1990 roku w Longwood Estate, Południowa Anglia. Warto zwrócić uwagę, że pokazane tu kręgi posiadają wszystkie elementy objaśnione na prawej części powyższej ilustracji (tj. na "Rys. #C6b"). Tyle tylko że posiadają one aż dwa ślady wyprodukowane przez obwód stabilizacji obrotowej "Ts" (jaki w UFO spełnia taką samą rolę co śmigielko ogonowe w naszych helikopterach) - ślady te znajdują się przy obu jednostkach, ustawione niemal prostopadle do osi głównej lądowiska. Ponadto lądowisko to NIE posiada śladów od obwodów dostrajających (tj. od obwodów "3" z "Rys. #C6a") - czyli że poziom zagłębienia tego lądowiska w ziemię był wyższy od wysokości tych obwodów dostrajających "3".

Rys. #C6b (prawy): Przykład najmniejszego "latającego klustera" magnokraftów, stanowiącego jednocześnie podstawowe ogniwo składowe każdego większego klustera. Połączenie kilku magnokraftów (w pokazanym tutaj przypadku - dwóch kompleksów kulistych) w taki "latający kluster" powstaje w efekcie bezdotykowego sprzęgnięcia bokami (za pośrednictwem sił magnetycznych) dwóch pojedynczych wehikułów lub dwóch konfiguracji. Aby uniknąć zderzenia się jednostek wchodzących w skład tego klustera, pomiędzy obu wehikułami wytwarzane są dwa przeciwstawne rodzaje obwodów magnetycznych nawzajem się balansujących. Pierwszy rodzaj tych obwodów odpycha oba statki od siebie - patrz obwody "rozpierające" (2) zaznaczone linią przerywaną. Notomiast inne obwody przyciągają oba statki ku sobie - patrz obwody magnetyczne "dostrajające" (3) oraz "sprzęgające" (4, 5 i 6) zaznaczone pogrubioną linią ciągłą. Funkcje ogniw łączących oba typy tych obwodów wypełniają tzw. "niestabilne jednostki" (na powyższej ilustracji jest nią prawy kompleks kulisty magnokraftów), czyli statki których pędniki wytwarzają wyłącznie siły nośne oraz siły sprzęgające (tj. nie wytwarzają one sił stabilizacyjnych). Zilustrowane powyżej elementarne ogniwo klustera może zostać następnie rozbudowywane o dalsze ogniwa poprzez bezdotykowe dołączanie do niego innych wehikułów lub konfiguracji.

W górnej części **(a)** tego rysunku pokazano wygląd jednego z najprostszych klusterów. Powstał on przez bezdotykowe sprzęgnięcie dwóch kulistych kompleksów uformowanych z magnokraftów typu K6 (porównaj też powyższy rysunek z rysunkami F6 i F38 z monografii [1/4]). Pokazana tu polaryzacja (N, S) pędników obu łączonych wehikułów jest charakterystyczna dla północnej półkuli Ziemi. Linie sił pola magnetycznego przebiegające pomiędzy pędnikami obu statków formują obwody magnetyczne, pokazane tu pogrubionymi liniami. Z ogromnej ilości obwodów magnetycznych istniejących w takim klusterze, pokazano tu jedynie obwody najistotniejsze dla "rozpierania" (2), "sprzęgania" (4 do 6), "dostrajania" (3), oraz "obrotowej stabilizacji" (Ts) wynikowego klustera magnokraftów. (Obwody "Ts" spełniają funkcję identyczną do funkcji śmigielka z ogona helikoptera.) Przenikanie niektórych z tych obwodów przez powierzchnię gruntu (G-G) może spowodować uformowanie charakterystycznego lądowiska pokazanego w części **(b)** tego rysunku.

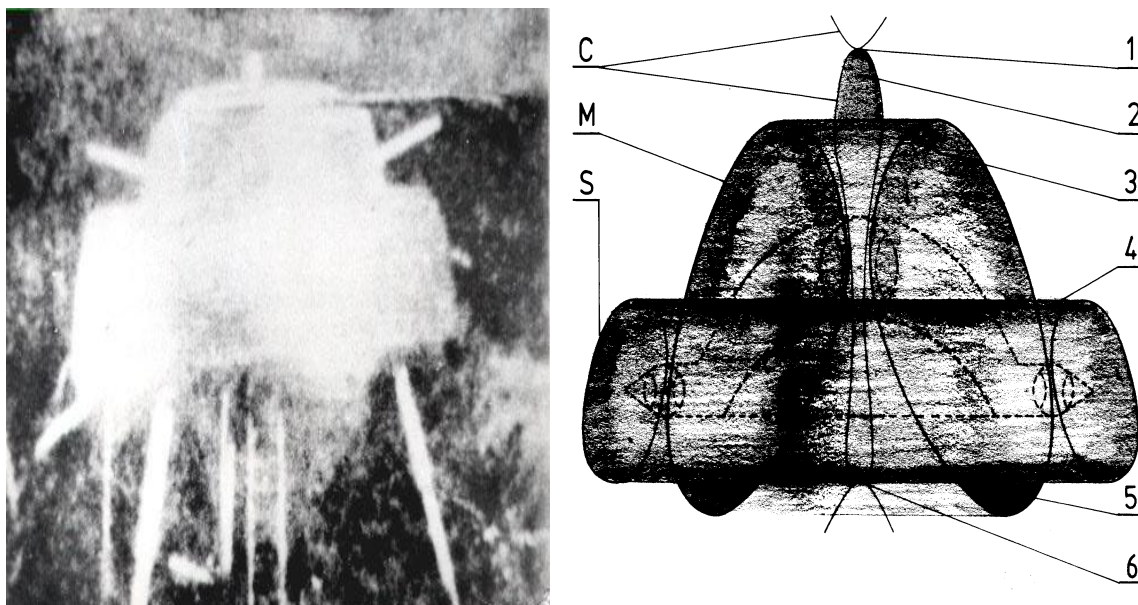
W dolnej części **(b)** tego rysunku pokazano wygląd (z lotu ptaka) typowych elementów śladu pozostawianego w zbożu podczas lądowania (a ściślej podczas nieruchomego zawisania ponad powierzchnią zboża) takiego klustera magnokraftów, działającego w trybie wiru magnetycznego. Odnośniki wskazują

obwody magnetyczne które uformowały dane elementy śladu. Należy zwrócić uwagę, że wraz ze zwiększeniem wysokości zawieszenia obu wehikułów, mniej rozległe obwody nie osiągną do ziemi. Stąd ze zmianą wysokości zawieszania klustera musi się też zmieniać poziom "zagłębienia lądowiska", czyli kształt uformowanego wzoru oraz rodzaj jego głównych elementów.

Warto odnotować, że jeszcze inne zdjęcia lądowisk UFO w zbożu powstałych w sposób podobny do zilustrowanego powyżej, pokazane jest także na "Fot. #D8c" oraz "Fot. #D8d" z totalizycznej strony internetowej explain.pl.htm.

#C7. Formowanie wiru magnetycznego:

Istnieją liczne fotografie które dokumentują, że wehikuły UFO formują także i wir magnetyczny identyczny do tego wytwarzanego przez magnokraft. Doskonały przykład takiego wiru był już pokazywany na "Rys. #C4b". Odmienny rodzaj fotografii które dostarczają innego typu dowodów na istnienie takich wirów magnetycznych w UFO są zdjęcia jakie uchwyciły tzw. "jonowy obraz wiru" - patrz "Rys. #C7" pokazany poniżej. Na owych zdjęciach obrazu jonowego wiru u UFO, obecne są wszystkie charakterystyczne elementy wydedukowane teoretycznie dla wiru magnokraftu (porównaj rysunek P20 z rysunkiem F27 w monografii [1/4]). Obejmują one, między innymi: blok zawirowania międzypędnikowego, słup zawirowania centralnego, górny i dolny punkt ukręcenia, itp. Zauważ, że wzajemne rozmiary owych elementów zależą od typu UFO który uformował dany wir, a także od rodzaju manewru jaki UFO realizuje w danym momencie.

Rys. #C7ab: Porównanie tzw. "jonowego obrazu wiru magnetycznego" u lądującego UFO typu K4 z obrazem tego wiru formowanym w magnokrafcie. (Kliknij na dany rysunek aby oglądać go w powiększeniu.)

Rys. #C7a (lewy): Nocna fotografia UFO typu K4 po wylądowaniu wykonana przez anonimowego fotografa z Genui, Włochy, dnia 2 czerwca 1963 roku, patrz

poprzednio referowana książka [1P2], strona 184. Po raz pierwszy zostało ono opublikowane w czasopiśmie "Domenica del Corriere", 8 września (September) 1963. Powyższe zdjęcie doskonale ilustruje jonowy obraz wiru magnetycznego UFO oraz jego podobieństwa do obrazu wiru w magnokracie. Ukazane zostały elementy charakterystyczne dla takiego obrazu jonowego wiru. Fotografia ta ilustruje także trzy teleskopowe nogi wysunięte aby podtrzymywać wylądowany wehikuł, drabinę, a także szereg peryskopów pozwalających załodze na wizualną obserwację otoczenia. Zauważ, że nogi wehikułu osadzone są pod kątem odchylonym ku zewnątrz od osi centralnej wehikułu.

Rys. #C7b (prawy): Przykład "jonowego obrazu wiru" w magnokracie. Obraz ten przedstawia pozorny kształt uformowany przez powietrze zjonizowane wirującym polem magnetycznym (zilustrowany tutaj został wir uformowany przez nieruchomy magnokraft typu K3). Widzialna część "obrazu jonowego wiru" uformowana jest z cząsteczek zjonizowanego pola (które wirują w ślad za liniami sił pola magnetycznego rotującymi wokół centralnej osi magnokraftu). Zarysy magnokraftu ukrytego poza chmurą wirujących jonów powietrza pokazane zostały przy pomocy linii przerywanej. Linie ciągłe ilustrują przebieg trzech typów obwodów magnetycznych formowanych z wydatku pędników tego statku, tj. C obwodu centralnego którego linie sił przebiegają tylko przez wyloty pędnika głównego; M - obwodów międzypędnikowych które przebiegają przez wyloty pędnika głównego i wyloty pędników bocznych; oraz S - obwodów bocznych które przebiegają tylko przez wyloty pędników bocznych. Linie sił tworzące wszystkie te obwody wirują bez ustanku jonizując powietrze spotykane na swej drodze. Z owego zjonizowanego powietrza formowany jest więc pokazany tu charakterystyczny obraz ukazujący się obserwatorowi tego statku. W obrazie tym dają się wyróżnić następujące elementy charakterystyczne: 1 - "punkt ukręcenia górnego" linii sił słupa centralnego; 2 - słup zawirowania centralnego; 3 - blok zawirowania międzypędnikowego; 4 - kołnierz zawirowania bocznego; 5 - wybrzuszenia dolnych części zawirowania międzypędnikowego; 6 - "punkt ukręcenia dolnego" zwykle ukryty za blokiem zawirowania międzypędnikowego i kołnierzem zawirowania bocznego. Zauważ że szybki ruch magnokraftu może zmienić (rozwiąć) niektóre fragmenty obrazu zilustrowanego na tym rysunku. Również manewrowanie magnokraftem, a ściślej zmiana proporcji pomiędzy wydatkiem z jego pędnika głównego i wydatkami pędników bocznych wpływa na zniekształcenie pokazanego tu obrazu.

Warto odnotować, że podobne do powyższego zdjęcia UFO ukazujące w kolorach "jonowe obrazy wiru" tych wehikułów, pokazane jest także na "Fot. #C5" oraz "Fot. #C7" z totalizycznej strony internetowej explain.pl.htm.

#C8. Indukowanie prądów elektrycznych:

Zdolność UFO do indukowania prądów elektrycznych potwierdzona została przez liczne efekty uboczne towarzyszące pojawianiu się tych obiektów. Niektóre z tych efektów dyskutowane były już wcześniej, np. rozważ wir plazmowy formujący "jonowy obraz wiru" (patrz "Rys. #C7ab" z tej strony). Znane są jednak efekty które bezpośrednio polegają na pojawianiu się i gromadzeniu ładunków

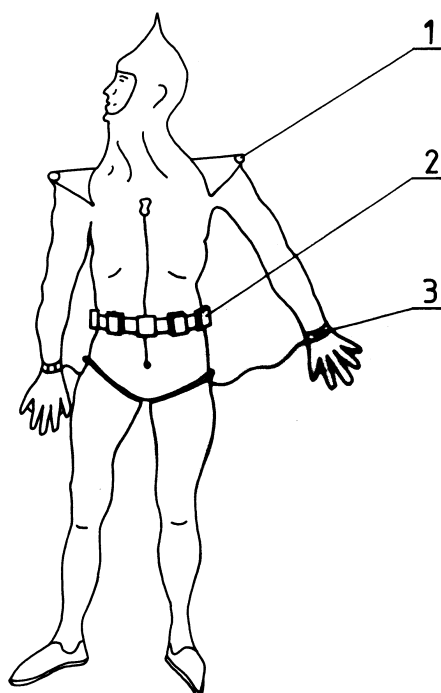
elektrycznych. Ich przykładem może być naelektryzowywanie materiałów izolacyjnych, przykładowo włosów lub odzieży. Poniżej przytoczono opisy obserwacji UFO jaka miała miejsce wzdłuż drogi Route 133 koło Sagamore Hill, Ipswich, w północno-wschodnim narożu Massachusetts, USA, dnia 3 września 1965 roku (patrz strona 143 książki która w podrozdziale P2.16 z tomu 13 monografii [1/4] referowana jest pod numerem [4P2]).

"Jak jego samochód zbliżał się do wierzchołka wzgórza dominującego ponad Candlewood polem golfowym, Dennis poczuł że na szyi włosy zaczynają mu stawać dęba. Kiedy dotarł do szczytu i zaczął zjeżdżać w dół z drugiej strony, uczucie jakby statycznej elektryczności ogarnęło jego ciało. Jednocześnie został on zaszokowany przez dziwne jarzenie tuż przy drodze na lewo od siebie. Chwilę później niemal z nim się zrównał. Zauważył obiekt wyglądający jak odwrócony talerz z płaską kopułą zawisający niedaleko. Otoczony przez niezwykle szarawe światło z czerwonym odcieniem, wyglądał jakby był średnicy 12 metrów. Dennis kontynuował swoją jazdę. Nie chciał mieć z tym nic wspólnego." (W oryginale angielskojęzycznym: "As his car approached the crest of the hill overlooking Candlewood Golf Course, Dennis felt the hairs rise on the back of his neck. As he reached the top of the hill and started down the other side, a feeling like static electricity coursed through his body. Simultaneously he was startled by a strange glow just off the road to his left. Moments later he was almost broadside to it. He noticed an object like an inverted saucer with a flat dome floating nearby. Surrounded by a weird grayish glow with a reddish tint, it seemed about 12 meters in diameter. Dennis continued his driving. He wanted no part of it."

Dalsze liczne przykłady indukowania prądów elektrycznych przez napęd UFO znaleźć można w bogatej już literaturze UFOlogicznej na ten temat. Obejmuje to stanie włosów dęba - patrz "Rys. #C8ab" poniżej, elektryzowanie powietrza - patrz opisy z podrozdziału U3.8 monografii [1/4], oraz wiele więcej podobnych zjawisk.

The tall humanoid seen by Carl Higdon.

Rys. #C8ab: Ilustracja efektów naelektryzowania włosów u UFOauty, spowodowanych magnetycznym napędem UFO. Takie naelektryzowane włosy po prostu stają dęba - jak widoczne w części "a" powyżej. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnać go w powiększeniu.)

Rys. #C8a (lewy): UFOauta nazywający siebie "Ausso". Niniejsza ilustracja ukazuje wygląd odtworzony z zeznań uprowadzonego. Dnia 25 października 1974 roku Ausso uprowadził niejakiego Carl'a Higdon'a polującego na jelenie na północnym skraju puszczy zwanej Medicine Bow National Forest (south of Rawlings), Wyoming, USA. Przebieg tego uprowadzenia opisany jest w książce [5S1.1] pióra Joshua Strickland, "There are aliens on earth! Encounters", ISBN 0 448 15078 6, strona 16. UFOauta był wzrostu około 1.88 metra i ważył w przybliżeniu 82 kilogramy. Ubrany był w obcisły czarny kombinezon z czarnymi butami, przypominający wyglądem ubiór pletwonurka. Na biodrach posiadał bardzo ciężki pas spięty sprzączką z żółtą gwiazdą sześcioramienną oraz jakimś emblematem pod jej spodem. Ausso miał łukowate nogi, schodzącą się stożkowo głowę bez podbródka, oraz pojedynczą długą "róźdzkę" w miejscu każdej z dłoni. Jego włosy były rzadkie i wyraźnie stały dęba. Opisty tamtego przypadku sugerują, że owo silne naelektryzowanie włosów Ausso, które aż spowodowało ich stanięcie dęba, spowodowane było konstrukcją napędu osobistego którego on używał, a w którym pędniki stabilizujące umieszczone były w jego epoletach. Na istnienie pędników w epoletach wskazują owej jakby "chmurki" zjonizowanego powietrza widoczne ponad epoletami Ausso.

Z punktu widzenia teorii zaprezentowanych w rozdziale E monografii [1/4], Ausso przywdziewał wersję napędu osobistego z pędnikami głównymi osadzonymi w epoletach. (Odnotuj skrzyżowane szelki wzmacniające łączące jego pas z epoletami, oraz chmurki zjonizowanego powietrza unoszące się ponad epoletami) - patrz też rysunek E4 "a" z monografii [1/4]. Na końcach jego rąk (tj. w owych jakby "róźdzkach") ukryte były zapewne dodatkowe pędniki wspomagające, jakie wspierały jego działania fizyczne.

Rys. #C8b (prawy): Wersja "magnetycznego napędu osobistego" z pędnikami głównymi zamontowanymi w epoletach. Pokazane zostały: (1) jeden z dwóch pędników głównych; (2) ośmio-segmentowy pas zawierający pędniki boczne; (3) jedna z dwóch bransoletek wspomagających zakładanych na przeguby rąk (niekiedy mogą one też przyjmować formę kwadratowych płytek naszywanych na górnej powierzchni rękawic użytkownika). Bransoletki te zawierają dodatkowe pędniki wspomagające (nie używane do lotów) jakie zwielokrotniają siłę fizyczną użytkownika kiedy musi on dokonywać jakiejś pracy fizycznej. Rysunek ukazuje też kaptur na głowę - który ma właśnie na celu chronienie włosów użytkownika tego napędu przed naelektryzowaniem, a także skrzydłopodobną pelerynę przyszytą do skafandra wzdłuż kręgosłupa i tyłu rękawów - która aerodynamicznie powiększa płynność lotów (jak współczesna lotnia). Jak wyglądają takie peleryny UFOautów po ich rozwinięciu na czas lotu, ujawnia zdjęcie "Fot. #4" ze strony [sw andrzej bobola.htm](http://sw.andrzejbobola.htm). Dla zwiększenia wytrzymałości i stateczności tego kombinezonu, czasami dwie skrzyżowane szelki wzmacniające będą dodatkowo łączyły pas z epoletami - widoczne w części "a" tej ilustracji.

Warto odnotować, że zdjęcia UFOautów (jednak bez włosów stojących

dęba), publikowane są także na "Fot. #H2a" oraz "Fot. #H4a" z totalizycznej strony internetowej [explain.pl.htm](#), na "Fot. 1" do "Fot. 9" z totalizycznej strony internetowej [aliens.pl.htm](#), oraz na "Fot. #4" do "Fot. #6" z totalizycznej strony internetowej [sw_andrzej_bobola.htm](#).

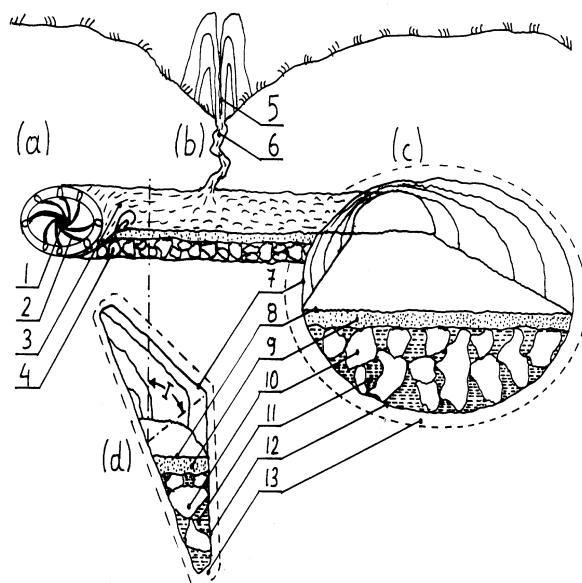
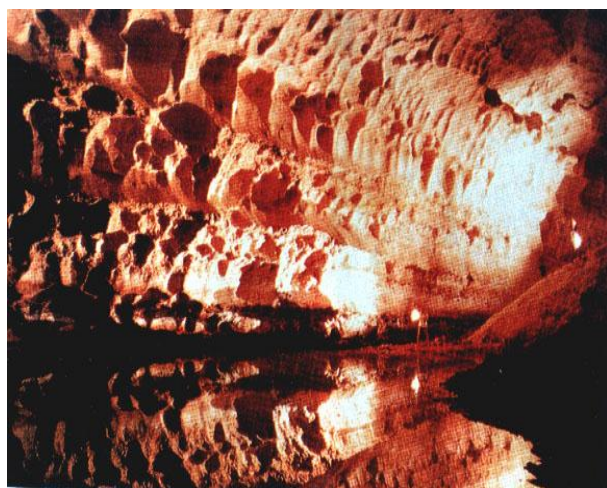
#C9. Zdolność UFO do działania we wszystkich trzech trybach pracy charakterystycznych dla magnokraftu:

Istnieje ogromny materiał dowodowy jaki potwierdza zdolność UFO do pracy w trzech odmiennych trybach pracy w jakich działał będzie napęd magnokraftu, tj. w trybach: (1) "bijącym", (2) "wiru magnetycznego", oraz (3) "soczewki magnetycznej". W każdym z tych trzech trybów działania własności UFO dokładnie odpowiadają własnościom magnokraftów operujących w tych samych trybach pracy. (Po szczegóły owych trzech trybów działania magnokraftu - patrz opisy z podrozdziału F10 w .monografii [1/4]) Dokumentacja fotograficzna jaka utrwala działanie UFO w każdym z tych trzech trybów pracy może zostać poklasyfikowana na dwie kategorie, zależnie od tego czy dane zdjęcie wykonane zostało w świetle dziennym czy też w nocy.

W świetle dziennym fotografie UFO działających w "trybie bijącym" wykazują bardzo wyraźne kształty i zarysy owych wehikułów - patrz na "Rys. #C1a" czy "Rys. #C2a". Natomiastienne fotografie UFO działających w trybie wiru magnetycznego ukazują różnorodne kształty jonowego obrazu wiru poza którym ukrywa się prawdziwa powłoka tych wehikułów - podobne do obrazu widocznego na "Rys. #C7a".

Na nocnych fotografiach wygląd UFO drastycznie się zmienia i jedynymi widocznymi elementami pozostają obszary zjonizowanego powietrza jakie emituje rejestrowalne jarzenie. Stąd kiedy UFO działa w trybie "wiru magnetycznego", fotografie wykonane z długim czasem naświetlania ukazują jedynie chmurę jarzącego się powietrza jaka wiruje wokół wehikułu - patrz "Rys. #C4a" oraz "Rys. #C12". Natomiast zdjęcia wykonane z krótkim czasem naświetlania pokazuje wirujące obwody magnetyczne - patrz "Rys. #C4b". Natomiast fotografie nieruchomych UFO działających w trybie bijącym wykonane przy długim czasie naświetlania pokazują jedynie pojedynczy jarzący się wylot pędnika głównego zlokalizowany w centrum wehikułu, oraz pierścień jarzących się wylotów z pędników bocznych położonych naokoło kołnierza tego wehikułu - patrz "Rys. #C11".

Wir magnetyczny wehikułów UFO i magnokraftów jest również źródłem kilku dalszych efektów, przykładowo tzw. "pancerza indukcyjnego", oraz tzw. "piły plazmowej". Owe zaś dalsze efekty nadają wehikułom UFO oraz magnokraftom niezwykłych zdolności. Przykładowo "piła plazmowa" pozwala im drążyć w skałach unikalne długie i szkliste tunele UFO, jeden z przykładów których pokazany jest poniżej na "Rys. #C9a".

Rys. #C9ab: Gładkie, długie, proste, geometrycznie ukształtowane i namagnesowane tunele wypalane podczas podziemnych przelotów UFO. Pokazane zostały tutaj przykłady już istniejących na Ziemi takich tuneli - po ilustrację zasady ich formowania patrz część "b" niniejszej ilustracji. (Kliknij na dany rysunek lub zdjęcie aby oglądać je w powiększeniu.)

Rys. #C9a (lewy): Jaskinia Cocklebiddy z Nullarbor Plain w Zachodniej Australii. Dotychczas zastało przebadanych około 6 kilometrów tej prostej jak strzała, eliptycznej w przekroju, ukierunkowanej z południe ku północy jaskini. Jej kolorowe fotografie opublikowano w australijskim magazynie ilustrowanym [2rys.O6] People, wydanie z 5 grudnia 1983, strony 8 10. Zauważ poprzeczne karbowania na ściankach tego tunelu, wyglądające jakby pozostawiło je ostrze ogromnego wiertła. Owa jaskinia posiada kształt okrągłego tunelu dokładnie odpowiadający wcinaniu się podłogi dyskoidealnego UFO w głąb skały rodzimej.

Rys. #C9b (prawy): Formowanie oraz charakterystyczne cechy tuneli wypalanych w skale podczas podziemnych przelotów magnokraftu (lub UFO). Szczegóły ukazano jakby gleba była przezroczysta i stąd ujawiała tunel oraz wypalający go statek. Końcowy kształt tych tuneli jest zdefiniowany przez fakt, że magnokraft (lub UFO) zawsze podczas lotu stara się utrzymywać swą podstawę prostopadle do lokalnego przebiegu linii sił ziemskiego pola magnetycznego. (Niniejszy rysunek od 8 marca 1998 roku zastępuje starszą i mniej ilustratywną swoją wersję pokazującą tą samą zasadę formowania tuneli.)

(a) Zasada wypalania podziemnych tuneli przez magnokrafty. Pokazuje ona penetrację skały rodzimej przez "piłę plazmową" magnokraftu (lub UFO) jaki zmienił kierunek lotu z początkowego kierunku południe ku północy, na końcowy kierunek ze wschodu na zachód zilustrowany na tym rysunku. Oznaczenia: 1 - magnokraft (UFO), 2 - wirująca tarcza obwodów magnetycznych statku które jak ogromna piła plazmowa wcinają się w skałę i odparowują tunel, 3 - odparowana skała rozprężająca się wzdłuż już wypalonego odcinka tunelu, 4 - gruz skalny jaki opada na dno tunelu po przelocie statku.

(b) Przebicie z tunelu. Jest to naturalna szczelina lub skała przerwana ciśnieniem sprężonych w tunelu gazów. Sprężone w tunelu opary skalne umykają nim ku powierzchni. Może potem być użyte jako dodatkowe wejście do tunelu.

Symbole: 5 - rozsiew skroplonej skały tunelu formujący jakby miniaturkę wulkanu przy szczelinie wylotowej (jego obecność zdradza to przebicie), 6 - kanał w skale przez który sprężone opary skalne przedzierają się ku powierzchni.

(c) Eliptyczny tunel pozostawiony przez magnokraft (lub UFO) poruszający się w kierunku północ na południe. Tunel taki ma przekrój eliptyczny ponieważ powstaje on przez odwzorowanie w skale kolistego obwodu wehikułu lecącego z podstawą prostopadłą do pola otoczenia - patrz też części (b) i (d) rysunku O6 z monografii [1/4]. Symbole: 7 - szkliste ściany i sufit tunelu (ich powierzchnia będzie ukazywała zastygnięte w skale bąble), 8 - aerodynamiczna podłoga pozorna będąca górną powierzchnią "mostu skalnego" (w tunelach poziomych podłoga ta jest płaska, relatywnie równa i sucha, zaś w tunelach biegnących pod kątem ma ona formę poprzerrywanych "zasp" i "mostków" przez które przebiega woda), 9 - "most skalny" uformowany z warstwy zastygłych i stwardniałych oparów stopionej przez statek skały rodzimej (leży on na powierzchni gruzu skalnego), 10 - gruz skalny wypełniający spodnią część tunelu i zakrywający jego rzeczywistą podłogę, 11 - woda gromadząca się w szczelinach gruzu skalnego i formująca strumień przepływający pod podłogą pozorną tunelu, 12 - podłoga rzeczywista tunelu po której spływa woda, 13 - zasięg termicznych i magnetycznych zmian skały rodzimej, spowodowanych oddziaływaniem na nią plazmy i pola statku.

(d) Trójkątny tunel formowany podczas lotów magnokraftu (lub UFO) w kierunkach wschód - zachód. Kształt tego tunelu wynika z odwzorowania w nim przekroju bocznego wytapiającego go wehikułu - patrz też część (a) rysunku O6 z monografii [1/4]. Oznaczenia: I - kąt inklinacji ziemskiego pola magnetycznego definiujący nachylenie statku podczas podziemnego lotu i stąd również nachylenie tuneli o przekroju trójkątnym oraz stopień spłaszczenia tuneli o przekroju eliptycznym (a ściślej stosunek długości osi poziomej elipsy do jej osi pionowej). Symbole 7 do 13 noszą znaczenie już wyjaśnione w części (c) tego rysunku.

Powyższe warto uzupełnić też informacją, że fotografie kilku dalszych podziemnych tuneli odparowanych w skale przez wehikuły UFO, publikowane są także na "Rys. #F1" i "Rys. #F3" z totalizycznej strony internetowej newzealand.pl.htm, na "Rys. O6" z totalizycznej strony internetowej magnocraft.pl.htm, na "Fot. #3" z totalizycznej strony internetowej day26.pl.htm, oraz na "Fot. #11" z totalizycznej strony internetowej korea.pl.htm.

#C10. Odchylające oddziaływanie na promieniowanie elektromagnetyczne:

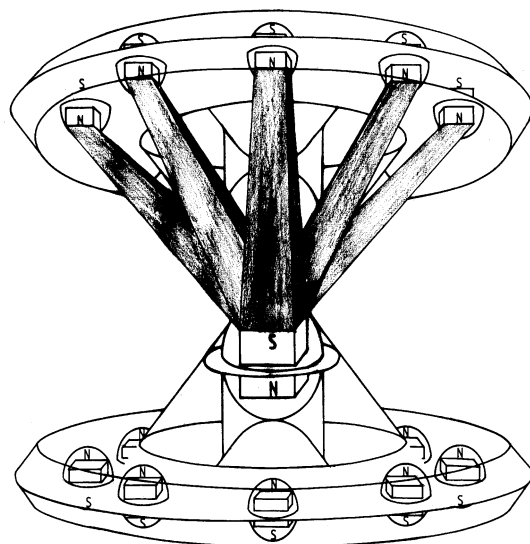
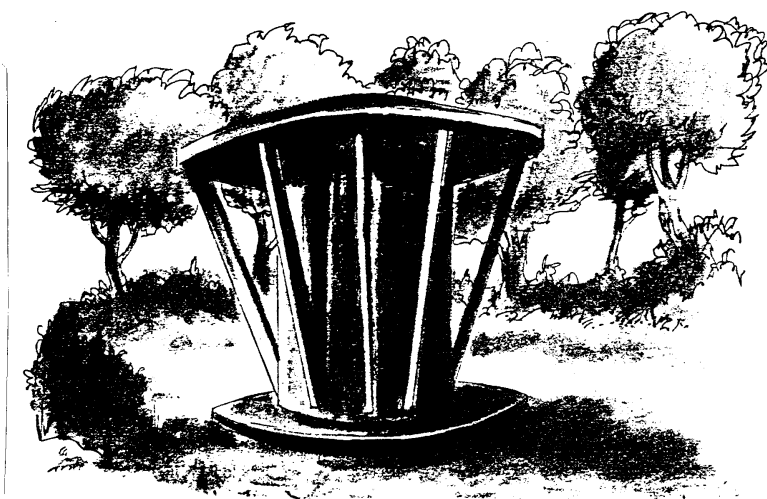
Obserwacje UFO ujawniają, że owe pozaziemskie statki również powodują wszelkie rodzaje oddziaływania (interferencji) z promieniowaniem elektromagnetycznym jakie są charakterystyczne dla napędu magnokraftu. Trzy najważniejsze rodzaje tego oddziaływania to: (1) zakłócenia w działaniu TV, radia, radarów i radio-telefonów, (2) tzw. "czarne belki", oraz (3) tzw. "soczewka

magnetyczna" - patrz ich opisy w punkcie #10 w podrozdziale F13 monografii [1/4].

Silna współzależność pomiędzy zakłóceniami w telekomunikacji (szczególnie w odbiorze telewizyjnym) oraz bliskością UFO raportowana jest już od dawna. Podsumowanie takich zakłóceń elektromagnetycznych, a także opisy wielu indywidualnych przypadków, zawarte są w wielu książkach o tematyce UFOlogicznej - np. patrz książki referowane w podrozdziale P2.16 monografii [1/4] pod numerami [2P2] (jej strona 111), [4P2] (jej strona 47). Zakłócenia tego typu są także wielokrotnie doświadczane przez osoby współmieszkające z dawczyniami ovule, aczkolwiek wielu z nich kładzie je na barki "przyczyn naturalnych" i zwykle nie zwraca na nie większej uwagi.

Kolumny silnego pola magnetycznego wychodzącego z pędników UFO bardzo często formują tzw. "czarne belki" przewidywane do wystąpienia w magnokracie - patrz ich opis w podrozdziale F10.4 z monografii [1/4]. Belki takie pokazane zostały na "Rys. #C10" poniżej, zaś ich szeroka dyskusja przeprowadzona została w podrozdziale S1.1 z monografii [1/4].

The ship that carried da Silva away.

Rys. #C10ab: "Czarne belki" z pola UFO. Powyższy rysunek wyraźnie ukazuje że belki te, formowane z wysoko skoncentrowanego pola magnetycznego generowanego przez pędniki UFO, są kwadratowe w przekroju poprzecznym. To zaś dostarcza kolejnego dowodu, że pędniki UFO wykorzystują tzw. komory oscylacyjne dla wytwarzania swego pola magnetycznego. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C10a (lewy): Odtworzony na podstawie zeznań świadka kształt UFO jakie dnia 9 maja 1969 roku uprowadziło żołnierza o nazwisku Jose Antonio da Silva z prowincji Victoria w Brazylii. Żołnierz ten znaleziony został 4 dni później w Bebedouro oddalonym o 800 kilometrów. Powyższy rysunek UFO typu K3 w kształcie "szpulki" opublikowany jest na stronie 11 w książce która w monografii [1/4] referowana jest pod numerem [5S1.1]. Warto tutaj odnotować, że na przekór iż ów wehikuł UFO odtworzony został "z pamięci", ciągle oddaje on relatywnie dokładnie jego najbardziej istotne elementy i generalny wygląd.

Z punktu widzenia Teorii Magnokraftu zilustrowany tu wehikuł reprezentuje zestaw semi-zespolony jakiego wydedukowany teoretycznie kształt pokazany

został w prawej stronie powyższej ilustracji. Ponieważ "czarne belki" uformowane z pola tego UFO faktycznie posiadają przekrój kwadratowy, stąd ich zarys na powyższym rysunku dostarcza kolejnego potwierdzenia że UFO używają właśnie komórek oscylacyjnych do generowania swego pola.

Rys. #C10b (prawy): Jedna z dwóch możliwych zasad formowania tzw. "zestawu semi-zespolonego" uzyskiwanego poprzez sprzęgnięcie razem kopolami kulistymi dwóch magnokraftów typu K3 - patrz opisy klasy #2 na rysunku F6 z monografii [1/4] (ów rysunek F6 pokazany jest także jako "Rys. #5" na stronie [propulsion.pl.htm](#)). Teoria Magnokraftu wyjaśnia, że w pokazanej tutaj zasady formowania tej konfiguracji magnokraftów, pomiędzy pędnikiem głównym dolnego wehikułu oraz pędnikami bocznymi górnego wehikułu muszą pojawić się kolumny wysoko skoncentrowanego pulsującego pola magnetycznego jakie więzi światło i dlatego jest widoczne jako "czarne belki". Belki takie zostały celowo uwidocznione na powyższym rysunku. Nadają one całej konfiguracji wygląd "niesymetrycznej szpulki". Przekrój poprzeczny tych "czarnych belek" musi odzwierciedlać kształt urządzeń wytwarzających pole magnetyczne w pędnikach danego wehikułu, tj. przy użyciu w tym celu komórek oscylacyjnych pierwszej generacji kształt ten musi być kwadratowy.

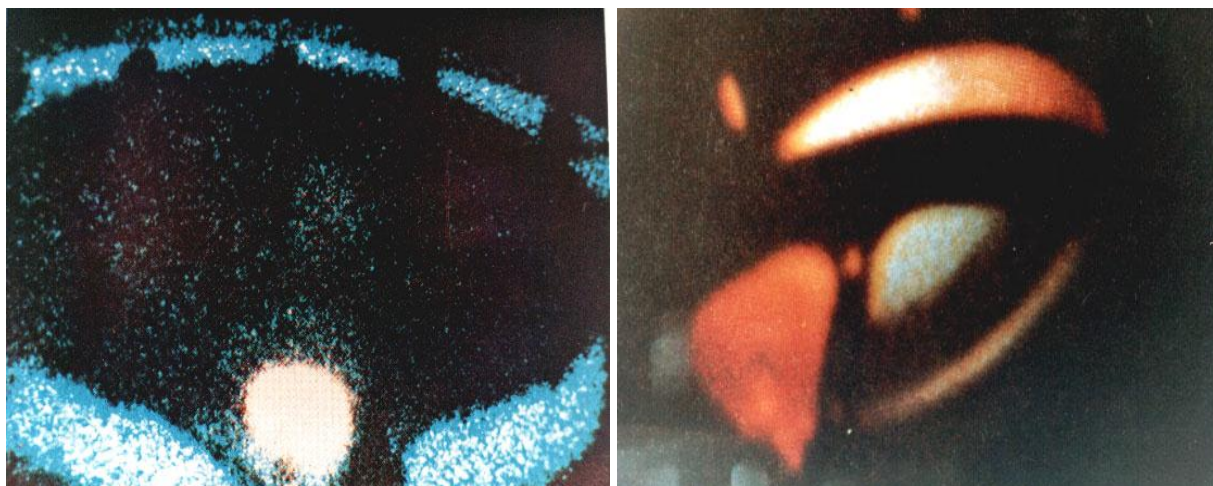
Niezależnie od pokazanej tutaj zasady formowania "zestawu semi-zespolonego" magnokraftów, taki sam zestaw może zostać uformowany kiedy wszystkie pędniki obu połączonych wehikułów mają skierowane swoje bieguny magnetyczne w dokładnie tych samych kierunkach. W owym przypadku "czarne belki", jeśli się pojawiają, wówczas łączą one wyloty pędników bocznych obu wehikułów - stąd cały zestaw wygląda wtedy jak symetryczna "szpulka". Ta druga zasada formowania "zestawu semi-zespolonego" magnokraftów pokazana jest na "Fot. #5b" ze strony internetowej [memorial.pl.htm - o tym jak UFO nauci podważają wiarygodność autentycznych zdjęć UFO](#).

Warto tutaj dodać, że efekty działania zupełnie odmiennego oddziaływania pola magnetycznego UFO na promieniowanie elektromagnetyczne, polegającego na formowaniu tzw. "soczewki magnetycznej", pokazane i omówione zostało na "Fot. #C9" z totalizycznej strony internetowej [explain.pl.htm](#), oraz na "Fot. 6a" z totalizycznej strony internetowej [memorial.pl.htm](#).

#C11. Zależność pomiędzy kolorem świecenia zjonizowanego powietrza a biegunem magnetycznym pędnika statku:

Zgodnie z Teorią Magnokraftu, w "trybie bijącym" pracy pędników magnetycznych, wylot z każdego oddzielnego ich bieguna magnetycznego musi jarzyć się w odmiennym kolorze. Przy biegunie północnym N (lub "wlocie" pola I), powietrze jarzy się kolorem żółto-czerwonym. Natomiast przy biegunie południowym S (lub "wylocie" pola O) pędnika, powietrze jarzy się kolorem fioletowo-zielonym. (Odnotuj tu odmiennie niż w fizyce oznaczenie biegunów, opisane dokładniej w podrozdziale F5.2 monografii [1/4].) Na wszystkich

kolorowych fotografiach jarzących się UFO, potwierdzone jest takie właśnie ujawnianie się odrębnych kolorów występujące w trybie bijącym - patrz "Rys. #C11" poniżej.

Rys. #C11ab: Dwa nocne zdjęcia UFO lecącego w trybie bijącym które dokumentują dwa odmienne kolory w jakich jarzy się powietrze na wylotach z pędnika głównego oraz z pędników bocznych. Owe kolory jarzenia się objaśniono w podpisie pod "Rys. #C3b". (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C11a (lewy): Pojedyncza klatka z kolorowego filmu UFO wykonanego w nocy przez Ellis'a E. Matthews ponad Alberton, South Australia, w 1967 roku - patrz książka [1rysP24] pióra Bruce Cathie & P.N. Temm, "Harmonic 695" (Wellington, N.Z., 1971, ISBN 0 589 01054 9), strona 134. Pokazuje on nieruchomy wehikuł typu K5 zawisający w ciemności w "bijącym trybie" pracy jego pędników. Film uchwycił jedynie jarzenie się powietrza, zjonizowanego przez pole magnetyczne z pędników tego wehikułu UFO. Natomiast korpus tego UFO pozostaje niewidoczny w ciemności. Na powyższej fotografii kolory świecenia się zjonizowanego powietrza dostarczają potwierdzenia dla stwierdzeń Teorii Magnokraftu. Powietrze na wylocie z pędnika głównego, jakiego oś odchyłona jest z centrum wehikułu, jarzą się w kolorze żółto-pomarańczowym, podczas gdy pierścień wylotów z pędników bocznych formuje niebiesko-zielone jarzenie. Oznacza to, że kopuła górna owego UFO zorientowana była w kierunku fotografa, tak że w pędniku głównym panuje północny (N) biegun pola magnetycznego, podczas gdy w pędnikach bocznych ku fotografowi zwrócone są ich południowe (S) bieguny - patrz także "Rys. #C3b" opisujący kolory świecenia powietrza na wylotach z pędników magnokraftu. Porównaj kolory z tej klatki wykonanej na południowej półkuli, z kolorami fotografii z części (b) wykonanej na północnej półkuli Ziemi. (Zauważ że w odmiennych półkulach musi być odwrotna biegunowość pędników UFO).

Rys. #C11b (prawy): Nocne zdjęcie UFO typu K3 lecącego w trybie bijącym. Powyższe zdjęcie (oryginalnie w kolorze) wykonane zostało dnia 2 sierpnia 1965 roku przez 14-letniego Alan'a Smith, ponad Tulsa, Oklahoma, USA - patrz [1P2] strona 241 and [2P2] strona 371. W centrum tego UFO widoczna jest warstewka powietrza jarząca się kolorem niebieskim. Z kolei naokoło kołnierza wehikułu powietrze zjonizowane przez pędniki boczne jarzy się żółto-czerwonym kolorem.

Niejarząca się część korpusu statku zawartego pomiędzy centrum i kołnierzem pozostaje niewidoczna w ciemności. Porównaj powyższą fotografię z "Rys. #C3b" oraz z częścią (a) powyższej ilustracji.

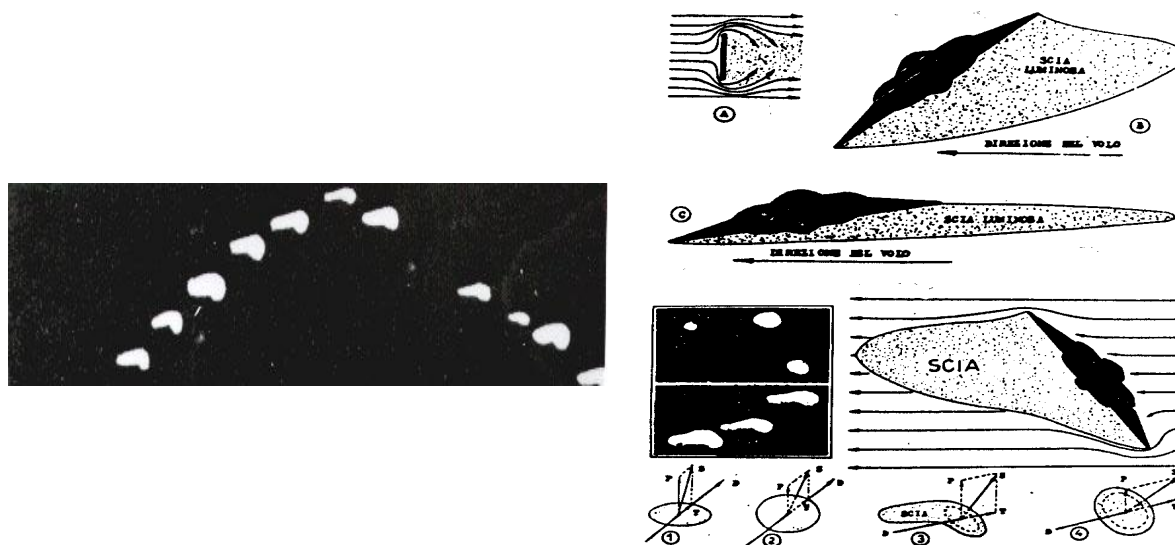
#C12. Magnetyczny charakter lotu jaki przeczy prawom hydromechaniki:

Jeśli zasada działania napędu UFO i magnokraftów jest taka sama, wtedy zachowanie się obu tych wehikułów w locie musiałyby być opisywane prawami magnetyzmu, nie zaś prawami hydromechaniki. Wiemy, że aerodynamiczny lot dzisiejszych samolotów zależy od praw hydromechaniki. Prawa te wytyczają wszystkie atrybuty dzisiejszych latających maszyn, takie jak: ich aerodynamiczne kształty, istnienie najróżniejszych aerodynamicznych elementów (skrzydeł, ogonów, stabilizatorów) dobudowanych do każdego samolotu, płynne loty, zawracanie dużymi łukami, itp.

Jeśli jednak rozważymy wehikuły których lot oparty będzie na prawach magnetyzmu nie zaś aerodynamiki, tak jak to się dzieje np. w przypadku magnokraftu, wtedy ich atrybuty muszą być całkowicie odmienne od atrybutów samolotu. Przykładowo magnetyczne wehikuły wcale nie muszą posiadać aerodynamicznych kształtów i mogą latać skierowane np. płaską powierzchnią (podłogą) w kierunku lotu. Ich powłoka musi wypełniać zbiór równań zestawionych na rysunku F18 z monografii [1/4]. Nie będą posiadały żadnych elementów sterujących wystających z korpusu takich jak ogony czy skrzydła - jako że ich lot i manewry otrzymywane będą poprzez odpowiednie sterowanie zmian wydatku ich pędników magnetycznych ukrytych w środku ich powłoki. Także ich zachowanie się w przestrzeni będzie drastycznie odmienne od zachowania dzisiejszych samolotów, ponieważ muszą one spełniać prawa magnetyzmu.

Magnetyczny charakter lotu UFO może też zostać wyznaczony z analizy kształtu jonowego obrazu wiru pokazanego na niektórych fotografiach. Na fotografii pokazanej poniżej na "Rys. #C12a" uchwycona została formacja lecących UFO. Wehikuły te posiadają "jonowy obraz wiru" rozwiany w dosyć niezwykły kształt "buta". Wiadomo z mechanizmu jaki formuje ten obraz, że tak długo jak jakieś szczególne dynamiczne warunki nie zaistnieją jakie spowodują zdeformowanie tych obrazów, ich kształt powinien być symetryczny względem osi centralnej statku (patrz punkt #C7 powyżej). Włoski badacz Renato Vesco (patrz [1P2] strona 212) analizował dynamiczne warunki formujące obrazy uchwycone poniżej na "Rys. #C12a" i dokonał bardzo interesujących odkryć. Zgodnie z jego stwierdzeniami, aby wyprodukować ów ukształtowany jak "but" obraz jonowy wiru UFO musiały tam lecieć pochylone w stosunku do kierunku swojego ruchu - patrz "Rys. #C12c". To zaś oznacza, że kiedykolwiek następuje sprzeczność pomiędzy magnetycznym sposobem latania z bazą wehikułu utrzymywaną prostopadle do przebiegu lokalnych linii sił pola, oraz wymogiem aerodynamicznym orientowania w kierunku minimalnego oporu, UFO zawsze wypełnią wymóg magnetyczny który dla nich jest fizykalną podstawą ich lotu.

Stąd zdjęcie z "Rys. #C12a" dostarcza fotograficznej dokumentacji na magnetyczny charakter lotu UFO.

Rys. #C12ab: Magnetyczny charakter lotu UFO - zdjęcia i dedukcje dowodzące. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #C12a (lewy): Jedna z dwóch formacji UFO sfotografowanych przez niejakiego Carl'a R. Hart, Jr. ponad Lubbock, Texas, USA, wieczorem dnia 31 sierpnia 1951 roku - patrz [1P2] strona 211, and [2P2] strona 215, [8P2] strona 46. Wykonane wówczas zostało aż pięć zdjęć jakie ukazują dwie formacje UFO lecące w dwóch odmiennych kierunkach. Wszystkie fotografie pokazują formację V-kształtną UFO lecących w trybie wiru magnetycznego. Na części z tych fotografii, której przykład pokazano powyżej jako "Rys. #C12a", jonowe obrazy wiru magnetycznego przyjmują niezwykle kształty jakby "butów". Jak to wyjaśnione jest w części "Rys. #C12b" niniejszego rysunku, takie kształty "buta" wynikają z wymagania że **UFO zawsze musi się poruszać tak aby jego podłoga była prostopadła do lokalnego przebiegu ziemskiego pola magnetycznego**. Stąd powyższe zdjęcie podpira znacząco dowód, że UFO wypełniają prawa magnetycznego lotu.

Rys. #C12b (prawy): Rysunki jakie ilustrują dedukcje wykonane przez włoskiego badacza UFO o nazwisku Renato Vesco. Zostały one opublikowane w książce [1P2] strona 212. W 1972 roku, **włoski badacz Renato Vesco udowodnił, że UFO lecące z bazą odchyloną od położenia najmniejszego oporu aerodynamicznego musi wytwarzać "jonowy obraz wiru magnetycznego" ukształtowany właśnie na kształt "buta"**. Jego dowód podbudowany przez fotografię zaprezentowaną w części "Rys. #C12a" niniejszego rysunku potwierdza że UFO latają w nie-aerodynamiczny sposób jaki zaprzecza prawom hydromechaniki. Najważniejszym warunkiem jaki zawsze jest wypełniony podczas lotów UFO, to że ich podstawa zawsze jest zorientowana niemal prostopadle do kierunku linii sił ziemskiego pola magnetycznego.

#C13. Konkluzja z przewodu i materiału dowodzeniowego zaprezentowanego powyżej:

Kiedy szereg niezależnych faktów zestawionych razem w logiczną dedukcję prowadzi do potwierdzenia pojedynczej tezy, fakty te reprezentują "formalny dowód naukowy". Ponieważ wszystkie dedukcje i fakty z części C niniejszej strony konsekwentnie potwierdzają jego tezę stwierdzającą że "UFO to już zbudowane i używane przez kogoś magnokrafty", począwszy od tego miejsca prawdę owej tezy należy uznawać za formalnie dowiedzioną. To z kolei oznacza, że formalny dowód że "UFO to już zbudowane magnokrafty" został skompletowany.

Skompletowanie powyższego formalnego dowodu, że "UFO to już zbudowane przez kogoś i działające magnokrafty" wprowadza cały szereg istotnych następstw, wybrane z których były już omawiane w początkowej części tej strony. Dalsze co bardziej istotne z nich obejmują:

(A) Dowód ten równocześnie konstytuuje cały szereg dowodów częściowych. Ponieważ magnokrafty są wehikułami materialnymi, wytwarzanymi technologicznie, oraz budowanymi i sterowanymi przez istoty inteligentne, zaprezentowany tu dowód reprezentuje serię dowodów częściowych stwierdzających że:

- (1) "UFO istnieją" (tj. UFO są materialne, stąd muszą istnieć obiektywnie),
- (2) "UFO są wehikułami",
- (3) "UFO muszą być budowane i pilotowane przez jakieś istoty inteligentne",

oraz

(4) "Cywilizacje jakie wysyłają UFO na Ziemię muszą być pochodzenia kosmicznego", bowiem na naszej planecie żaden z narodów nie osiągnął dotąd jeszcze poziomu nauki i technologii koniecznego dla zbudowania tych zaawansowanych wehikułów.

B) Dowód ten potwierdza poprawność Teorii Magnokraftu. Z punktu widzenia ważności stwierdzeń tej teorii, formalne dowiedzenie istnienia wehikułu jaki już obecnie wykorzystuje zasadę działania użytą w napędzie magnokraftu stanowi niemalże równorzędnik zaprezentowania działającego prototypu tego przyszłościowego wehikułu. Obecnie możemy więc być absolutnie pewni, że magnokraft będzie działał jeśli zdecydujemy się go zbudować.

(C) Dowód ten wypukła wagę badań UFO. Naukowa bowiem analiza obserwacji UFO stanowi najistotniejszy czynnik pozwalający na szybkie skompletowanie naszych magnokraftów. Stąd popularyzowanie obserwowania UFO jest niezwykle istotnym składnikiem szybkiego osiągnięcia przez naszą cywilizację zdolności do odbywania podróży międzygwiazdnych.

Skoro formalny dowód, że "UFO to już zbudowane i używane przez kogoś magnokrafty" został formalnie skompletowany i opublikowany, początkowy okres spekulacji na temat "czym są UFO" powinien zostać definitywnie zamknięty. Czas teraz aby zacząć następne etapy w naszej nieustającej drodze ku wiedzy, jakie budowały będą dalej na fundamentach owego dowodu.

Część #D: Dotychczasowe zastosowania formalnego dowodu naukowego że UFO istnieją:

#D1. Postulat zmienności pomiędzy UFO i magnokraftami:

Metodologia "porównywania atrybutów" zastosowana w dowodzie opisanym powyżej dostarcza także dodatkowej korzyści jaką należy w tym miejscu wyjaśnić. Pozwala ona bowiem na wprowadzenie niezwykle istotnego **postulatu zmienności pomiędzy UFO i magnokraftami**. Postulat ten stwierdza, że: **każdy poprawny wzór matematyczny, reguła i fakt opracowany dla magnokraftów, musi równie poprawnie odnosić się też i do UFO, a także każdy fakt zaobserwowany na UFO musi również sprawdzać się dla magnokraftów**. Praktyczne wykorzystanie tego postulatu z jednej strony zezwala na szybsze zbudowanie ziemskich magnokraftów przez wykorzystanie w nich gotowych rozwiązań technicznych zaobserwowanych u UFO. Z drugiej zaś strony umożliwia ono szybsze rozwikłanie tajemnic UFO przez zastosowanie do nich teorii opracowanych dla magnokraftów. Jednym więc z istotniejszych następstw tego postulatu dla treści monografii [1/4] jest to iż "Tablica F1" zawiera tam także dokładne i kompletne dane konstrukcyjne dla wszystkich ośmiu typów dyskoidalnych UFO (nie zaś jedynie dane konstrukcyjne dla kolejnych typów magnokraftu) natomiast opisy z rozdziału F monografii [1/4] i zawarte tam ilustracje z taką samą dokładnością odzwierciedlają UFO z jaką reprezentują one magnokrafty. Jeśli więc zechcemy poznać więcej szczegółów technicznych o którymś z typów UFO, wystarczy tylko zaglądnąć do owej 'Tablicy F1' lub zapoznać się z odnośnymi fragmentami rozdziału F w monografii [1/4]. Ponadto, **wszystkie wzory matematyczne, wywody logiczne, oraz opisy zestawione w owej monografii [1/4] dla magnokraftu, muszą się spełniać również i w odniesieniu do wehikułów UFO**.

#D2. Uchwała internetowej listy dyskusyjnej "totalizm@hydepark.pl":

W dniu 24 marca 2003 roku uczestnicy internetowej listy totalizmu podjęli historyczną Uchwałę na temat UFO i UFOautów. Uchwała ta jest pierwszą

swego rodzaju i dotychczas jedyną tego typu na świecie. Dlatego niniejszym mam przyjemność zaprezentowania jej pełnego tekstu i zachęcenia każdego do zapoznania się z jej treścią. Oto ona:

Eksploracja Ziemi przez UFOonautów: zbiorowa uchwała internetowej listy totalizm@hydepark.pl o oficjalnym uznaniu formalnego dowodu na istnienie UFO, o uznaniu formalnego dowodu na okupację Ziemi przez UFO, oraz o uznaniu magnokraftu jako technicznego wyjaśnienia dla UFO

My, 161 uczestników internetowej listy totalizm@hydepark.pl reprezentujących niemal wszystkie dziedziny życia oraz niemal każdy region Polski, z głęboką troską obserwujemy rozwój obecnej sytuacji w zakresie pasożytniczej działalności UFO na Ziemi. Wszakże z jednej strony widzimy pasywność władz i niechęć naukowców wobec coraz wyżej piętrzących się problemów jakie wzbudzone są przez pasożytnicze działania UFO na Ziemi, a także widzimy tendencje do ignorowania opinii zbiorowości oraz do opierania się w sprawach UFO na stwierdzeniach kilku niekonstruktywnie nastawionych, pojedynczych osób. Z drugiej strony odnotowujemy wprost niesłychane nagromadzenie dowodów nieustannej obecności UFO na Ziemi, dowodów niemoralnej ingerencji UFOonautów w nasze życie publiczne, oraz dowodów uprowadzeń ludzi do UFO i biologicznej eksploatacji ludzi na pokładach UFO. Jesteśmy też świadomi, że w 1981 roku, w czasopiśmie Przegląd Techniczny Innowacje (nr 13/1981, strony 21-23) po raz pierwszy opublikowany został formalny dowód naukowy stwierdzający że "UFO to magnokrafty". Począwszy zaś od owego momentu, coraz powszechniej dostępna dla wszystkich zainteresowanych jest rosnąca liczba monografii naukowych jakie formalne dowodzą fizycznej natury UFO, pasożytniczych zainteresowań UFOonautów w Ziemi, magnetycznego charakteru napędu UFO, itp. Do chwili obecnej dowody te ukształtowały dostępną wiedzę na temat UFO w jedną spójną strukturę logiczną, udowadniając za pośrednictwem tej struktury, że (1) UFO istnieją i są materialnymi wehikułami kosmicznymi pilotowanymi przez moralnie zdegenerowanych krewniaków ludzkości pochodzących z kosmosu, (2) że moralnie upadli dysponenci wehikułów UFO skrycie okupują i eksploatują ludzkość, oraz (3) że budowa i zasada działania wehikułu kosmicznego z napędem magnetycznym nazywanego "magnokraftem" dostarcza pełnego i poprawnego wyjaśnienia dla wszelkich aspektów technicznych UFO. Jest też nam doskonale wiadomym, że bardzo szczegółowe opisy zarówno magnokraftu, jak i wszelkich dowodów naukowych z niego wynikających, zawarte są w całym szeregu opracowań naukowych. Z opracowań tych najbardziej aktualna jest monografia naukowa [1/4] pióra Prof. dra Jana Pająka, o tytule **Zaawansowane urządzenia magnetyczne** (4 wydanie, Wellington, Nowa Zelandia, 2003 rok, ISBN 0-9583727-5-6). Monografia ta jest udostępniona nieodpłatnie na licznych stronach internetowych, przykładowo na stronie [tekst 1 4.htm](#), czy [tekst 1 5.htm](#), czy też na kilku innych wskazywanych linkami z powyższych stron. Będąc świadomymi wszystkiego powyższego, a jednocześnie wiedząc o odpowiedzialności jaka spoczywa na naszych barkach z tytułu reprezentowania przekroju całego społeczeństwa i wszystkich regionów naszego kraju, niniejszym zbiorowo uchwalamy co następuje.

#1. Uchwalamy, że oficjalnie uznajemy formalny dowód jaki stwierdza że "wehikuły UFO istnieją". Jak nam wiadomo dowód ten, opracowany zgodnie z

naukową metodologią "porównywania atrybutów", jest publikowany i upowszechniany nieustannie począwszy od 1981 roku, zaś nikt nie zdołał podważyć jego zasadności. Uznając wagę i poprawność tego naukowego dowodu jednocześnie deklarujemy i przypominamy, że posiada on moc obowiązującą i że jego wskazania oraz następstwa świadomościowe powinny być uwzględniane w działaniach każdej osoby. Szczególnie zaś obowiązujący jest on dla naukowców i badaczy UFO, którzy na jego podstawie mają obowiązek podjęcia rzeczowych badań celów i przejawów działalności UFOonautów na Ziemi.

#2. Uchwalamy także, że oficjalnie uznajemy zasadność formalnego dowodu naukowego stwierdzającego, że "UFO to magnokrafty, tyle że już zrealizowane przez technicznie wysoko zaawansowane, aczkolwiek moralnie upadłe, cywilizacje szatańskich pasożytów z kosmosu". Zobowiązujemy też każdego, aby respektował stwierdzenia oraz brzemiennie w skutki konsekwencje tego dowodu.

#3. Uchwalamy ponadto, że uznajemy formalny dowód naukowy iż "moralnie upadli załoganci wehikułów UFO skrycie okupują naszą planetę, oraz w sposób ukryty prowadzą wielkoskalową eksploatację ludzkości". Zobowiązujemy też każdego mieszkańca naszej planety do ogarnięcia wszelkich konsekwencji tego naukowego dowodu, oraz do podjęcia działań jakie stopniowo zneutralizują następstwa okupacji i eksploatacji ludzi przez UFOonautów.

Uchwalając wszystko powyższe, jednocześnie usilnie nakłaniamy wszystkich zainteresowanych, aby w trybie pilnym zapoznali się z formalnymi dowodami naukowymi zawartymi we wskazanej poprzednio monografii [1/4], jakich oficjalne uznanie i powszechne obowiązywanie niniejsza uchwała deklaruje, oraz jakich wielorakie następstwa oficjalnie staramy się uzmysłwić za pośrednictwem niniejszej uchwały. Nakłaniamy też, aby zapoznawać się ze szczegółami konstrukcji, zasady działania i napędu magnokraftu, który to wehikuł kosmiczny jest ziemskim odpowiednikiem UFO, czyli wykazuje wszelkie cechy UFO, posiada te same możliwości operacyjne co UFO, oraz wzbudza te same zjawiska jakie znane są z obserwacji UFO.

Podjmując niniejszą uchwałę i niniejszym nadając jej charakter wiernego odzwierciedlenia naszych zbiorowych poglądów i życzeń, jednocześnie liczymy, że w końcu zainicjuje ona owe długo oczekiwane przez społeczeństwo inicjatywy i konstruktywne działania w sprawie UFO. Przykładowo liczymy, że zainspiruje ona podjęcie systematycznych badań UFO przez naukowców i przez osoby odpowiedzialne za nasze bezpieczeństwo i za nasz poziom poinformowania. Oczekujemy, że we wszelkich sprawach dotyczących UFO społeczeństwo zacznie opierać się na mądrości zbiorowej i przestanie zważać na wypowiedzi pojedynczych krzykliwych osób, które mogą być manipulowane właśnie przez owe pasożytnicze UFO. Liczymy, że uchwała ta przełamie dotychczasowy impas otaczający postęp racjonalnego zrozumienia przez ludzi powodów, masowości, oraz techniki moralnie upadłych agresorów z UFO. Liczymy, że uczuli ona ludzi na niemoralny, pasożytniczy, oraz ukryty charakter wszelkiej aktywności UFOonautów na Ziemi. Liczymy, że zwróci ona uwagę władz na palące problemy obrony swego społeczeństwa przed szatańską eksploatacją przez UFO. Liczymy, że zainteresuje ona każdego członka społeczeństwa bliźną po implancie identyfikacyjnym UFO, jaką to bliźną większość z nas nosi na swojej nodze. Liczymy, że zainicjuje ona bardziej nasilone obserwowanie aktywności UFO w naszej przestrzeni życiowej, oraz że uświadomi iż odpowiednimi metodami i

urządzeniami uczulonymi na szybkie ruchy telekinetyczne w każdym momencie czasowym na naszym niebie daje się zarejestrować obecność dosłownie dziesiątków niewidzialnych wzrokowo, telekinetycznych wehikułów UFO (referowanych czasami jako tzw. "rods"). Liczymy także, że niniejsza Uchwała zainspiruje wszystkich ludzi do podjęcia aktywnej walki obronnej przed owymi kosmicznymi agresorami z UFO.

Niniejsza uchwała podjęta została w dniu 24 marca 2003 roku, w wyniku anonimowego głosowania (bazującego na pseudonimach) otwartego dla uczestników obrad internetowej listy totalizm@hydepark.pl. Wyniki tego głosowania były jednogłośnie - całe 100% głosujących oddało swoje głosy za przyjęciem niniejszej uchwały. Uczestnicy tego głosowania potwierdzają, że miało ono charakter anonimowy, a stąd że jego wyniki stanowią wierne odzwierciedlenie faktycznych poglądów i życzeń głosujących. Z kolei ponieważ głosujący reprezentują sobą przekrój całego społeczeństwa i wszystkich regionów Polski, oraz ponieważ tekst tego co uchwalono reprezentuje zbiorową opinię głosujących, niniejsza Uchwała jest reprezentacyjna dla stanowiska, życzeń i odczuć znaczącej proporcji obywateli Polski świadomych powagi obecnej sytuacji.

* * *

Powyższe powinienem uzupełnić informacją, że wkrótce po podjęciu powyższej uchwały UFOnauci zasabotażowali aż do zniszczenia listę dyskusyjną totalizmu na której została ona wypracowana i uchwalona. Potem UFOnauci zasabotażowali również i następną listę dyskusyjną totalizmu stworzoną na jej miejsce. Od pierwszej połowy 2005 roku totalizm działa więc już bez listy dyskusyjnej. Stąd jedyna komunikacja z praktykującymi tą filozofię odbywa się obecnie za pośrednictwem emaili, a także poprzez blogi totalizmu dostępne pod adresami wyszczególnionymi w punkcie #H2 tej strony.

Niezależnie od powyższego punktu z niniejszej strony, omawiana tutaj uchwała publikowana i dyskutowana jest także na kilku innych totaliztycznych stronach internetowych, przykładowo na stronach: [explain_pl.htm](#) (patrz tam punkt #J2), [telepathy_pl.htm](#) (patrz tam punkt #D2), [antichrist_pl.htm](#), czy [ufo_pl.htm](#).

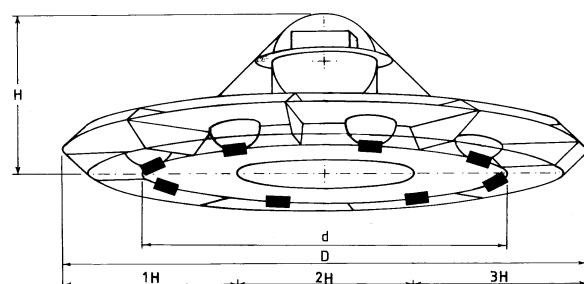
Część #E: Czego jeszcze dowiedzieliśmy się o wehikułach UFO i magnokraftach:

#E1. Wehikuły UFO budowane są w 8 typach oznaczanych K3 do K10, z których każdy następny typ ma średnicę dwa razy

większą niż typ poprzedni:

Oto definicja "typu magnokraftu" (i UFO) którą opublikowałem w monografii [1/4], oraz w innych moich opracowaniach. **Typ magnokraftów (i UFO) to nazwa dla całej grupy niemal identycznych wehikułów, jakie posiadają dokładnie takie same wartości wszystkich zasadniczych parametrów konstrukcyjnych, w szczególności zaś ich: współczynnika krotności "K", liczby "n" pędników bocznych, głównych wymiarów gabarytowych takich jak "d", "D" i "H", kształtu zewnętrznego, oraz różnorodnych wielkości standardowych stanowiących przedmiot umów międzynarodowych lub międzycywilizacyjnych (np. systemu SUB).** Stąd dowolna grupa magnokraftów (lub UFO) należących do tego samego typu jest w stanie sprzęgać się ze sobą w homogeniczne konfiguracje latające, niezależnie kto i kiedy wyprodukował te wehikuły, jakie jest ich przeznaczenie, itp. Wszystkie magnokrafty (i UFO) należące do tego samego typu będą również od zewnątrz wyglądały identycznie, a także posiadały będą tą samą liczbę "n" pędników bocznych. Jednak w środku mogą one być poprzedzielane na odmienne rodzaje pomieszczeń i kabin, mogą być wykonane z innych materiałów, być wytwarzane przez odmienne kraje, przedsiębiorstwa, lub cywilizacje, wykonane w odmiennych rocznikach, służyć różniącym się przeznaczeniom, itp.

Średnice zewnętrzne "D" kolejnych typów magnokraftów (i UFO) uszeregowane są w ciągu binarnym. Dzięki takiemu ich uszeregowaniu, średnica gabarytowa "D" każdego większego typu magnokraftu (i UFO) jest otrzymana poprzez podwojenie średnicy poprzedniego, mniejszego od niego typu tego wehikułu. Ponieważ występuje liniowa zależność pomiędzy średnicami gabarytowymi "D" kolejnych magnokraftów (i UFO) a ich pozostałymi wymiarami, również szereg dalszych wymiarów magnokraftu (i UFO) będzie wypełniał wymogi takiego szeregu binarnego. Dla przykładu średnice nominalne "d" pierścieni wypalanych w glebie przez pędniki lądujących magnokraftów i UFO (patrz "Rys. #E1" poniżej) również muszą wypełniać ową binarną zależność - tj. średnica lądowiska każdego magnokraftu (lub UFO) większego typu będzie równa podwójnej średnicy lądowiska magnokraftu (lub UFO) poprzedniego, mniejszego typu.

Rys. #E1ab: Trzy lądowiska wypalone przez pole UFO w trawie. Dokumentują one że każdy następny (większy) typ UFO budowany jest o średnicy dwa razy większej od typu poprzedniego (mniejszego). Odnotuj moją osobę (tj. dra inż. Jana Pająka) widoczną w środku najwyższego z owych trzech lądowisk UFO. Trawa w powyższych lądowiskach UFO była aż tak spalona przez pole magnetyczne, że przy dotyku rozsypywała się w proszek. Ogromnie ciekawym wynikiem eksperymentu było kiedy próbkę owego proszku z trawy podpaliłem. Na przekór bowiem że wyglądała ona spalona ogniem na popiół, paliła się tak jak każda silnie wysuszona trawa. Na najbliższym do fotografującego z owych trzech lądowisk, znalazłem ciało jeża spalonego dokumentnie polem magnetycznym UFO. Jeż ten był cały czarny, jakby zwęglony, chociaż jego kształt wcale nie uległ zmianie w stosunku do kształtu jaki ma żywy jeż. Kiedy jednak jeża tego wziąłem w ręce, okazał się on spalony aż tak mocno, że cały rozsypał się w proszek. (Proszku tego jednak nie poddawałem żadnym eksperymentom.) Ciało (tym razem m.in. ludzkie) podobnie czarne i podobnie spalone przez pole magnetyczne UFO pozostawił po sobie statek kosmiczny który sekretnie zaindukował cyklon "Nargis" opisany w części #E totalizycznej strony internetowej katrina.pl.htm - o morderczych huraganach indukowanych technicznie przez wehikuły UFO. (Kliknij na dany rysunek aby oglądnąć go w powiększeniu.)

Rys. #E1a (lewy): Fotografia lądowisk UFO typu K4, K6 i K7 połączonych w liniowy kluster, wykonana 3 stycznia 1988 roku w Weka Pass, Nowa Zelandia. Dokumentuje ona, że średnice poszczególnych typów UFO, podobnie jak średnice magnokraftu, także tworzą ciąg geometryczny o ilorazie 2.

Rys. #E1b (prawy): Zestawienie łatwych w użyciu metod identyfikowania typu magnokraftu (i UFO) poprzez wyznaczenie jego współczynnika typu "K". Ponieważ wszystkie szczegóły techniczne danego magnokraftu wynikają z owego współczynnika typu "K", stąd znajomość tego współczynnika umożliwia odczytanie pozostałych wymiarów i parametrów tego wehikułu (z tablicy F1 w monografii [1/4]), lub ich wyliczenie z odpowiednich równań zestawionych na rysunku F18 z monografii [1/4].

#1. Metoda polegająca na znalezieniu proporcji wymiarów gabarytowych danego statku. Umożliwia ona bezpośrednio wyznaczenie wartości współczynnika "K" poprzez zmierzenie pozornej wysokości gabarytowej "H" danego wehikułu (podstawa do wierzchołka) i następnie odliczenie ile razy wysokość ta mieści się w gabarytowej średnicy "D" tego magnokraftu (wynik podziału $K=D/H$ reprezentuje wartość "K" która musi przyjąć jedną z następujących liczb typu "integer": K=3, K=4, K=5, K=6, K=7, K=8, K=9, lub K=10). W przykładzie pokazanym na tym rysunku wysokość pozorna "H" zawarta jest trzy razy w pozornej średnicy "D" wehikułu, stąd zilustrowany magnokraft (lub UFO) jest typu K3 (tj. jego współczynnik typu jest równy K=3).

#2. Metoda polegająca na policzeniu ilości "n" pędników bocznych. Współczynnik "K" jest potem wyznaczany z następującego równania (F9): $K=1+n/4$ (patrz też równania F2 i F6 oraz rysunek F28 w monografii [1/4]).

#3. Metoda polegająca na policzeniu ilości lamp systemu "SUB". Współczynnik "K" jest potem wyznaczany z następującego równania: $K=(SUB)/2 + 1$.

#4. Metoda polegająca na policzeniu liczby "f" fal magnetycznych.

Współczynnik "K" jest potem wyznaczany z następującego równania: $K=1+f$, gdzie $f=n/4$ (patrz też podrozdział F7.2 oraz rysunki P19D i P29 w monografii [1/4]).

#5. Metoda polegająca na liczeniu liczby członków "załogi" (nie mylić ich z pasażerami). Współczynnik "K" jest równy tej liczbie: $K=załoga$ (patrz tablica F1 w monografii [1/4]).

#6. Metoda polegająca na pomiarze średnicy nominalnej "d" pierścieniowych śladów wypalonych na glebie przez pędniki boczne danego wehikułu podczas jego lądowania. Zależność pomiędzy tą średnicą "d" oraz współczynnikiem "K" wyraża się równaniem (F34): $d=(0.5486/\sqrt{2})2^K$ [metrów] (gdzie symbol "sqrt" oznacza "pierwiastek kwadratowy", zaś symbol "^" oznacza "podnoszenie do potęgi"). Stąd znając "d" możliwe jest albo obliczenie wartości współczynnika "K", albo też jego znalezienie z kolumn "K" i "d" tablicy F1 z monografii [1/4].

#7. Metoda polegająca na zidentyfikowaniu zarysów danego magnokraftu poprzez ich porównanie do zarysów wszystkich ośmiu typów tego wehikułu zestawionych na rysunku F19 monografii [1/4] ("K" jest określany poprzez tą identyfikację).

#8. Metoda polegająca na identyfikowaniu charakterystycznych atrybutów wnętrza wehikułu. Danych do tej metody dostarcza podrozdział F2.5 w monografii [1/4]. Z kolei przykład użycia tej metody opisany jest w podrozdziale P6.1 monografii [1/4].

Część #F: Kto i dlaczego blokuje upowszechnianie formalnego dowodu naukowego stwierdzającego że "UFO istnieją obiektywnie":

#F1. Ludzie nie mają powodów aby blokować rzeczową wiedzę na temat UFO - blokowania tego muszą więc dokonywać sami UFOnauci:

Jest niezaprzeczalnym faktem że upowszechnianie się rzeczowej wiedzy o UFO jest przez kogoś celowo blokowane na Ziemi. Jedynymi zaś istotami które mogą być zainteresowane w owym blokowaniu są sami UFOnauci. Powody tego ich zainteresowania, znaczy powody dla których UFOnauci blokują

upowszechnianie rzeczowej wiedzy na swój temat wyjaśniłem dokładniej na stronie evil.pl.htm - [o pochodzeniu wszelkiego zła na Ziemi](#).

Część #G: Stanowiska zajmowane w sprawie UFO:

#G1. Stanowisko Watykanu - "kosmici są naszymi braćmi":

Zgodnie z doniesieniami prasowymi, Watykan zajmuje jednoznaczne stanowisko wobec kosmitów. Stanowisko to wcale też NIE jest zaprzeczającym - tak jak stanowisko NASA czy organów rządowych wielu krajów, a wysoce konstruktywnym stanowiskiem aprobującym. W połowie maja 2008 roku stanowisko Watykanu zostało opisane w całym szeregu artykułów z gazet nowozelandzkich, m.in. w artykule zatytułowanym "Aliens our brothers, Vatican says" (tj. "Kosmici są naszymi braćmi, stwierdza Watykan"), ze strony B2 nowozelandzkiej gazety "[The Dominion Post](#)", wydanie z czwartku (Thursday), May 15, 2008, czy w artykule "Alien faith OK, says Vatican" (tj. "Wiara w kosmitów jest OK, stwierdza Watykan"), ze strony A12 gazety [The New Zealand Herald](#), wydanie z czwartku (Thursday), May 15, 2008.

Mi osobiście bardzo imponuje to konstruktywne stanowisko Watykanu w sprawach kosmitów. Jest to bowiem narazie jedyna instytucja na Ziemi która ma odwagę zająć takie uznające stanowisko wobec kosmitów. Osobiście wierzę, że powodem iż Watykan zajmuje takie konstruktywne i postępowe stanowisko, jest że z definicji zajmuje się on badaniem inteligencji innych od inteligencji ludzkich, ma więc metody oraz tradycje do właściwego potraktowania takich inteligencji odmiennych od ludzkiej - znaczy NIE zawsze współpracujących z badającymi je naukowcami. Jak bowiem wyjaśniłem to dokładniej w punkcie #B1 niniejszej strony internetowej, właśnie **brak kompetencji w badaniach inteligencji odmiennych od ludzkich jest głównym powodem dla którego oficjalna nauka ziemską neguje istnienie UFO i UFOautów.**

#G2. Dokumenty ujawniające stanowisko rządu brytyjskiego - "UFO nie są rosyjskie, zignorujmy więc ich działalność na Ziemi":

Przez dziwny "zbieg okoliczności" w dokładnie tych samych gazetach i na tych samych stronach co konstruktywne wobec UFO stanowisko Watykanu, publikowane też był komentarz na temat dokumentów które ujawniły lekceważące wobec UFO stanowisko rządu brytyjskiego. Takie umieszczenie razem tych dwóch odwrotnych stanowisk, sprawia wrażenie że komuś kto kontroluje poglądy ludzi bardzo zależało aby pomniejszyć wagę opisanego powyżej konstruktywnego stanowiska Watykanu w sprawie kosmitów, poprzez zestawienie równoczesne z nim stanowiska które jest lekceważące wobec UFO.

Stanowisko rządu brytyjskiego w sprawie UFO ujawniał artykuł "Flight tower landed UFO" (tj. "Wieża kontrolna wylądowała UFO"), z tej samej strony B2 nowozelandzkiej gazety "The Dominion Post", wydanie z czwartku (Thursday), May 15, 2008, oraz artykuł "Close encounters of absurd kind" (tj. "Bliskie spotkania absurdalnego rodzaju"), z tej samej strony A12 gazety The New Zealand Herald, wydanie z czwartku (Thursday), May 15, 2008.

Okazją do ujawnienia tego stanowiska stał się sukces angielskich badaczy UFO w uzyskaniu dostępu do dawnych rządowych dokumentów na temat oficjalnych badań UFO. Jak z owych dokumentów wynika, rząd Anglii miał do swojej dyspozycji wystarczający materiał dowodowy aby dojść do dokładnie tych samych wniosków co niniejsza strona - mianowicie że "UFO istnieją obiektywnie" i że "UFO są materialnymi statkami latającymi". Na przekór jednak tego, badania UFO ciągle zostały tam ograniczone tylko do ustalania czy owe pozaziemskie wehikuly nie są przypadkiem produkcji radzieckiej. (Udostępniona dokumentacja pochodziła z czasów tzw. "zimnej wojny".) Kiedy zaś stwierdzono, że UFO są zbyt zaawansowane na to aby były radzieckimi statkami kosmicznymi, po prostu przestano się nimi interesować. Co więc najważniejsze **wygląda na to że rząd ten nawet nie sprawdzał ani nie dociekał czy owe wehikuly UFO nie podejmują przypadkiem skrytych działań agresywnych wobec ludzkości** - znaczy takich jak np. owe skryte działania agresywne opisywane na totaliztycznej stronie [katrina.pl.htm - o niszczycielskich huraganach formowanych technicznie przez wrogich ludzkości UFOautów.](#)

#G3. Oświadczenie prasowe sił powietrznych USA - "nie ma dowodu na istnienie UFO" (innymi słowy – wszystkie zdjęcia, filmy, ślady materialne, obserwacje, uprowadzenia, oraz inne dowody działalności UFO na Ziemi to tylko "balony", przywidzenia pijaków, fabrykacje - słowem wszystko poza

"dowodami"):

Dnia 1 kwietnia 1997 roku siły powietrzne USA wydały oficjalne oświadczenie prasowe negujące istnienie UFO. Oświadczenie to zostało skwapliwie podchwycone przez agencje prasowe i wydrukowane w wielu gazetach na całym świecie, szerząc dodatkową dezinformację w i tak już zdezorientowanych ludziach. Notatka [3VB3.4] o tym oświadczeniu, wydrukowana w malezyjskiej gazecie "The Malay Mail" (The New Straits Times Press (Malaysia) Bernhard, 31, Jalan Riong, 59100 Kuala Lumpur, Malaysia), wydanie ze środy dnia 2 kwietnia (April) 1997, strona 9, stwierdza co następuje, cytując:

"Nie ma dowodu na istnienie UFO. WASZYNGTON: Siły Powietrzne Stanów Zjednoczonych podczas 22-letnich badań obserwacji niezidentyfikowanych obiektów latających (UFO) nie znalazły żadnego dowodu na istnienie pozaziemskich cywilizacji, przedstawiciel Pentagonu oświadczył wczoraj. Tzw. Projekt Niebieskiej Książki, jednostka sił powietrznych stacjonująca w Dayton, Ohio sprawdziła 12 618 rzekomych obserwacji UFO od 1947 do 1969 roku zanim porzuciła dalszy wysiłek. "My nie możemy potwierdzić istnienia UFO i nie ukrywamy pozostałości UFO," oświadczył rzecznik prasowy Pentagonu Kenneth Bacon. - AFP" (W oryginale angielskojęzycznym: "No proof UFOs exist. WASHINGTON: The US Air Force found no evidence of extra-terrestrials during a 22-year investigation into sightings of unidentified flying objects (UFOs), the Pentagon said yesterday. Code-named Project Blue Book, an air force unit headquartered in Dayton, Ohio checked out 12,618 purported UFO sightings from 1947 to 1969 before abandoning the effort. "We cannot substantiate the existence of UFOs and we are not harboring remains of UFOs," Pentagon spokesman Kenneth Bacon said. - AFP").

Do powyższego koniecznie należy dodać, że datowanie owego oświadczenia dnia 1 kwietnia 1997 roku (Prima Aprilis), nadaje mu dosyć "dyplomatyczny" charakter. Mianowicie stawia ono jego autorów w sytuacji "siedzenia na wierzchołku płotu z możliwością późniejszego zeskoczenia na dowolną stronę tegoż płotu". Wszakże bez względu na jego datę, oświadczenie to dokonało już swego zniszczenia w świecie. Utwierdziło ono bowiem w zniechęceniu do UFO tysiące (jeśli nie miliony) ludzi. Jednocześnie, gdyby kiedyś w przyszłości przez jakiś przypadek pojawił się jednak niepodważalny dowód na istnienie UFO (np. gdyby po którymś dyplomatycznym przyjęciu w Białym Domu rano na trawniku pozostał zapomniany tam wehikuł UFO), wówczas autorzy tego oświadczenia mogą się go wyprzeć pod wymówką że był to jedynie tzw. "żart primaaprilisowy".

Część #H: Podsumowanie, oraz informacje końcowe tej strony:

#H1. Podsumowanie tej strony:

Tak oto wyglądają fakty w sprawie formalnego dowodu naukowego potwierdzającego że wehikuly UFO faktycznie istnieją. Mam nadzieję że fakty te dopomogą poszerzyć horyzonty i światopogląd czytelnika.

#H2. Blogi totalizmu:

Warto także okresowo sprawdzać "blogi totalizmu" z jakich niektóre działają już od kwietnia 2005 roku. Dwa ostatnie z nich są dostępne pod adresami: totalizm.wordpress.com oraz totalizm.blox.pl/html. (Odnotuj że oba te blogi są lustrzanymi kopiami o takiej samej treści wpisów.) Wszakże na "blogu totalizmu" wiele ze spraw omawianych na tej stronie naświetlane jest na bieżąco dodatkowymi komentarzami i informacjami spisywanymi w miarę jak nowe zdarzenia stopniowo rozwijają się przed naszymi oczami.

#H3. Jak dzięki stronie "skorowidz.htm" daje się znaleźć totaliztyczne opisy interesujących nas tematów:

Cały szereg tematów równie interesujących jak te z niniejszej strony, też omówionych zostało pod kątem unikalnym dla filozofii totalizmu. Wszystkie owe pokrewne tematy można odnaleźć i wywoływać za pośrednictwem skorowidza specjalnie przygotowanego aby ułatwiać ich odnajdowanie. Nazwa "skorowidz" oznacza wykaz, zwykle podawany na końcu książek, który pozwala na szybkie odnalezienie interesującego nas opisu czy tematu. Moje strony internetowe też mają taki właśnie "skorowidz" - tyle że dodatkowo zaopatrzone w zielone linki które po kliknięciu na nie myśzą natychmiast otwierają stronę z tematem jaki kogoś interesuje. Skorowidz ten znajduje się na stronie o nazwie skorowidz.htm. Można go też wywołać z "organizującej" części "Menu 1" każdej totaliztycznej strony. Radzę aby do niego zaglądnąć i zacząć z niego systematycznie korzystać - wszakże przybliży on setki totaliztycznych tematów które mogą zainteresować każdego.

#H4. Emaila autora tej strony:

Aktualne adresy emailowe autora tej strony, tj. oficjalnie [dra inż. Jana Pajak](mailto:dra.inz.jana.pajak@wp.pl),

zaś kurtuazyjnie **Prof. dra inż. Jana Pająk**, pod jakie można wysyłać ewentualne uwagi, własne opinie, lub informacje jakie zdaniem czytelnika autor tej strony powinien poznać, podane są na autobiograficznej stronie internetowej o nazwie [pajak_jan.htm](#) (dla jej wersji w języku HTML), lub o nazwie [pajak_jan.pdf](#) (dla wersji strony "pajak_jan.pdf" w bezpiecznym formacie PDF - które to bezpieczne wersje PDF dalszych stron autora mogą też być ładowane z pomocą linków z punktu #B1 strony o nazwie [tekst_11.htm](#)).

Prawo autora do używania **kurtuazyjnego** tytułu "Profesor" wynika ze zwyczaju iż "z profesorami jest jak z generałami", znaczy **raz profesor, zawsze już profesor**. Z kolei w swojej karierze naukowej autor tej strony był profesorem aż na 4-ch odmiennych uniwersytetach, tj. na 3-ch z nich był tzw. "Associate Professor" w hierarchii uczelnianej bazowanej na angielskim systemie uczelnianym (w okresie od 1 września 1992 roku, do 31 października 1998 roku) - który to Zachodni tytuł stanowi odpowiednik "profesora nadzwyczajnego" na polskich uczelniach. Z kolei na jednym uniwersytecie autor był (Full) "Professor" (od 1 marca 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku - tj. na ostatnim miejscu pracy z naukowej kariery autora) który to tytuł jest odpowiednikiem pełnego "profesora zwyczajnego" z polskich uczelni.

Proszę jednak odnotować, że dla całego szeregu powodów (np. mojego chronicznego deficytu czasu, prowadzenia badań wyłącznie na zasadzie mojego prywatnego hobby naukowego, pozostawania niezatrudnionym i wynikający z tego mój brak oficjalnego statusu jaki pozwalałby mi zajmować oficjalne stanowisko w określonych sprawach, istnienia w Polsce aż całej armii zawodowych profesorów uczelnianych - których obowiązki zawodowe obejmują m.in. udzielanie odpowiedzi na zapytania społeczeństwa, itd., itp.) począwszy od 1 stycznia 2013 roku **ja przyjąłem żelazną zasadę, że NIE odpowiadam na żadne emaile wysyłane do mnie przez czytelników moich stron** - o czym niniejszym szczerze i uczciwie informuję wszystkich zainteresowanych. Stąd jeśli czytelnik ma sprawę która wymaga odpowiedzi, wówczas NIE powinien do mnie pisać, bowiem w takiej sytuacji wysłanie mi emaila domagającego się odpowiedzi w świetle ustaleń [filozofii totalizmu](#) byłoby **działaniem niemoralnym**. Wszakże spowodowałoby, że czytelnik doznałby zawodu ponieważ z całą pewnością NIE otrzymałby odpowiedzi. Ponadto taki email odbierałby i mi sporo "energii moralnej" ponieważ z jego powodu i ja czułbym się winnym, że NIE znalazłem czasu na napisanie odpowiedzi. Natomiast w/g totalizmu "moralnym działaniem" w takiej sytuacji byłoby albo niezobowiązujące mnie do odpisania przesłanie mi jakichś informacji które zdaniem czytelnika są warte abym je poznał, albo też napisanie raczej do któregoś z zawodowych profesorów polskich uczelni - wszakże oni są opłacani z podatków obywateli między innymi za udzielanie odpowiedzi na zapytania społeczeństwa, a ponadto wszyscy oni mają sekretarki (tak że korespondencja NIE zjada im czasu który powinni przeznaczać na badania).

#H5. Kopia tej strony jest też upowszechniana jako broszurka z serii [11]

w bezpiecznym formacie PDF:

Niniejsza strona dostępna jest także w formie broszurki oznaczanej symbolem [11], którą przygotowałem w "PDF" (od "Portable Document Format") - obecnie uważanym za najbezpieczniejszy z wszystkich internetowych formatów, jako że do niego normalnie wirusy się NIE doczepiają. Ta klarowna broszurka jest gotowa zarówno do drukowania, jak i do wygodnego czytania z ekranu komputera. Ciągle ma ona też aktywne wszystkie swoje [zielone linki](#). Stąd jeśli jest czytana z ekranu komputera podłączonego do internetu, wówczas po kliknięciu na owe linki otworzą się linkowane nimi strony lub ilustracje. Niestety, ponieważ jej objętość jest około dwukrotnie wyższa niż objętość strony internetowej jakiej treść ona publikuje, ograniczenia pamięci na sporej liczbie darmowych serwerów jakie ja używam, NIE pozwalają aby ją na nich oferować (jeśli więc NIE załaduje się ona z niniejszego adresu, ponieważ NIE jest ona tu dostępna, wówczas należy kliknąć na któryś odmienny adres z [Menu 3](#), poczym sprawdzić czy stamtąd już się załaduje). Aby otworzyć ową broszurkę (lub/i załadować ją do własnego komputera), wystarczy albo kliknąć na następujący zielony link

[ufo proof pl.pdf](#)

albo też z którejś totaliztycznej witryny otworzyć sobie plik nazywany tak jak w powyższym linku.

Jeśli zaś czytelnik zechce też sprawdzić, czy jakaś inna totaliztyczna strona właśnie studiowana przez niego, też jest już dostępna w formie takiej PDF broszurki, wówczas powinien sprawdzić, czy wyszczególniona ona została w linkach z "części #B" strony o nazwie [tekst 11.htm](#). Owe linki wskazują bowiem wszystkie totaliztyczne strony, które już zostały opublikowane jako takie broszurki z serii [11] w formacie PDF. Życzę przyjemnego czytania!

#H6. Copyrights © 2013 by Dr Jan Pająk:

Copyrights © 2013 by Dr Jan Pająk. Wszelkie prawa zastrzeżone. Niniejsza strona stanowi raport z wyników badań jej autora - tyle że napisany jest on popularnym językiem (aby mógł być zrozumiany również przez czytelników o nienaukowej orientacji). Idee zaprezentowane na tej stronie są unikalne dla badań autora i dlatego w tym samym ujęciu co na tej stronie (oraz co w innych opracowaniach autora) idee te uprzednio NIE były jeszcze publikowane przez żadnego innego badacza. Jako taka, strona ta prezentuje idee które stanowią intelektualną własność jej autora. Dlatego jej treść podlega tym samym prawom intelektualnej własności jak każde inne opracowanie naukowe. Szczególnie jej autor zastrzega dla siebie intelektualną własność odkryć naukowych i wynalazków opisanych na tej stronie. Zastrzega więc sobie, aby podczas powtarzania w innych opracowaniach jakiegokolwiek idei zaprezentowanej na niniejszej stronie (tj. jakiegokolwiek teorii, zasady, dedukcji, interpretacji, urządzenia, dowodu, itp.), powtarzająca osoba oddała pełny kredyt autorowi tej strony, poprzez wyraźne wyjaśnienie iż autorem danej idei i/lub badań jest Dr

Jan Pająk, poprzez wskazanie internetowego adresu niniejszej strony pod którym idea ta i strona oryginalnie były opublikowane, oraz poprzez podanie daty najnowszego aktualizowania tej strony (tj. daty wskazywanej poniżej).

* * *

If you prefer to read in English click on the flag below

(Jeśli preferujesz czytanie w języku angielskim

kliknij na poniższą flagę)

Data pierwszego opracowania niniejszej strony: 7 maja 2008 roku

Data najnowszego jej aktualizowania: 25 March 2013 roku

(Sprawdź w adresach z [Menu 4](#) czy istnieje już nowsza aktualizacja)

[licznik](#)